

ວາລະສານ

ການຄ້າ ລາວ LAO TRADE MAGAZINE

ກະຊວງອຸດສາຫະກຳ ແລະ ການຄ້າ - ກົມແຜນການ ແລະ ການຮ່ວມມື

Issue 12 September 2016

Ministry of Industry and Commerce
Department of Planning and Cooperation

National Implementation Unit

ໜ່ວຍງານຂະແໜງການຄ້າ ແລະ ພາກເອກະຊົນ Trade and Private Sector Working Group

ຄະນະຮັບຜິດຊອບ

ຜູ້ຊີ້ນຳລວມ: ທ່ານ ນາງ ເຂັມມະນີ ພິນເສນາ
ທີ່ປຶກສາ: ທ່ານ ສິລິສຳພັນ ວໍຣະຈິດ
ບັນນາທິການ: ທ່ານ ພູວຽງ ພິງສາ
ຮັບຜິດຊອບດ້ານເນື້ອໃນ: ໜ່ວຍງານຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໂຄງການ
ຈັດພິມ: ໜ່ວຍງານຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໂຄງການ

Editorial Board:

General Advisor: Mrs. Khemmani Pholsena

Advisor: Mr. Sirisamphanh Vorachith

Editor: Mr. Phouvieng Phongsā

Contributer: Staff from the National
Implementation Unit

Publisher: National Implementation Unit

ສາລະພາບ

ວິໄສທັດດ້ານການພັດທະນາ ຮອດປີ 2030
ແລະ ບັນດາ ແຜນບູລິມະສິດ ແຕ່ປີ 2016-2020

06

2030 Development Vision
and Priorities for 2016-2020

ການ ພັດທະນາຂະແໜງການປະກັນໄພຂອງລາວ
Developing the Lao Insurance Sector

14

ການສົ່ງອອກຂອງລາວ ແລະ
ການສ້າງວຽກເຮັດງານທຳ

21

Lao Exports and Job Creation

ບົດບາດຍິງ-ຊາຍ ແລະ ການຄ້າ
ໃນ ສປປ ລາວ ປີ 2016

27

Gender and Trade in Lao PDR, 2016

Content

36 ການປັບປຸງລະບຽບການດ້ານການບໍລິການ ໃນ ສປປ ລາວ

Improving Service Regulation in Lao PDR

40 ມາດຕະການທີ່ບໍ່ແມ່ນພາສີ ແລະ ການເຊື່ອມໂຍງເຂົ້າສູ່ລະບົບເສດຖະກິດໂລກ

Non-Tariff Measures and Integration
into the Global Economy

46 ເສີມຂະຫຍາຍການເຊື່ອມໂຍງລະຫວ່າງ ຂະແໜງບໍລິການ ແລະ ຂະແໜງອຸດສາຫະກຳ ປຸງແຕ່ງ ຢູ່ໃນ ສປປ ລາວ

Enhancing the Links between
Services and Manufacturing
in Lao PDR

54 ຄວາມກ້າວໜ້າໃນຂະແໜງ ໂທລະຄົມມະນາຄົມຂອງລາວ

Advances in the Lao
Telecommunications Sector

ວິໄສທັດ

ດ້ານການພັດທະນາ
ຮອດປີ 2030
ແລະ ບັນດາ
ແຜນບູລິມະສິດ ແຕ່ປີ
2016-2020

ວີໄສທັດ ຮອດປີ 2030 ຂອງ ຂະແໜງການພັດທະນາການຄ້າ ແລະ ພາກເອກະຊົນແມ່ນ: “ ພື້ນຖານເສດຖະກິດທີ່ມີຄວາມຫຼາກຫຼາຍກ່ວາເກົ່າ ແລະ ປະກອບດ້ວຍບັນດາພາກທຸລະກິດທີ່ມີທິວຄິດປະດິດສ້າງ, ມີກຳລັງໃນການຜະລິດ ແລະ ສາມາດແຂ່ງຂັນໂດຍຜ່ານການສ້າງສະພາບແວດລ້ອມທາງດ້ານທຸລະກິດທີ່ເອື້ອອຳນວຍສຳລັບນັກທຸລະກິດ .

ເພື່ອສາມາດບັນລຸໄດ້ວີໄສທັດຂ້າງເທິງ, ຂະແໜງການຄ້າໄດ້ວາງຍຸດທະສາດ ໂດຍອີງໃສ່ 3 ເສົາຄໍ້າ ລວມມີ:

- 1) ສົ່ງເສີມຄວາມອາດສາມາດໃນການແຂ່ງຂັນໃຫ້ແກ່ບັນດາພາກທຸລະກິດລາວ ໂດຍສະເພາະແມ່ນທຸລະກິດຂະໜາດນ້ອຍ ແລະ ກາງ(SME) ໃນຕະຫຼາດພາຍໃນ, ພາກພື້ນ ແລະ ສາກົນ;
- 2) ສືບຕໍ່ປັບປຸງການສ້າງສະພາບແວດລ້ອມທີ່ເອື້ອອຳນວຍແກ່ພາກທຸລະກິດ.
- 3) ສືບຕໍ່ວຽກງານການເຊື່ອມໂຍງທາງດ້ານເສດຖະກິດໃຫ້ເລິກເຊິ່ງກ່ວາເກົ່າ ພາຍໃຕ້ກອບຂອງ WTO ແລະ ASEAN.

ບັນດາບູລິມະສິດ ພາຍໃຕ້ຍຸດທະສາດເສົາຄໍ້າທີ 1 ລວມມີ: ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດບັນດາມາດຕະການ ໃນການສົ່ງເສີມການເຂົ້າເຖິງການບໍລິການດ້ານການພັດທະນາພາກທຸລະກິດ ແລະ ຕອບສະໜອງການສະໜັບສະໜູນສະເພາະເພື່ອລຶບລ້າງຂໍ້ຈຳກັດໃນບັນດາມູນຄ່າຕ່ອງໂສ້ຂອງສິນຄ້າ ແລະ ການບໍລິການທີ່ມີຄວາມສຳຄັນ.

ຍຸດທະສາດ ເສົາຄໍ້າທີ 2 ສຸມໃສ່ໃນການຫຼຸດຜ່ອນຄ່າໃຊ້ຈ່າຍ ຂອງການເຮັດທຸລະກິດໂດຍຜ່ານການປັບປຸງການອຳນວຍຄວາມສະດວກທາງດ້ານການຄ້າ, ສ້າງບັນດາລະບຽບການທາງດ້ານທຸລະກິດໃຫ້ມີຄວາມກະທັດຮັດ ແລະ ງ່າຍດາຍຂຶ້ນ, ສົ່ງເສີມການເຂົ້າເຖິງແຫຼ່ງທຶນ ແລະ ແຮງງານທີ່ມີຄວາມສາມາດ, ຊຸກຍູ້ການພົບປະລະຫວ່າງພາກລັດ ແລະ ເອກະຊົນ ກຽວກັບບັນຫາສະພາບແວດລ້ອມທາງທຸລະກິດ ນັບຕັ້ງແຕ່ຂັ້ນສູນກາງລົງຮອດທ້ອງຖິ່ນ, ສົ່ງເສີມການລົງທຶນເຂົ້າໃນໂຄງລ່າງພື້ນຖານ ແລະ ສົ່ງເສີມຄວາມອາດສາມາດແຂ່ງຂັນ ໃຫ້ກັບບັນດາຂະແໜງການທີ່ສຳຄັນ ແລະ ເປັນທ່າແຮງ.

ຍຸດທະສາດ ເສົາຄໍ້າທີ 3 ແມ່ນແນໃສ່ສົ່ງເສີມດ້ານການຄ້າ, ການລົງທຶນ ແລະ ສົ່ງເສີມການເຂົ້າເຖິງຕະຫຼາດສຳລັບຜະລິດຕະພັນ ແລະ ການບໍລິການຂອງລາວ ໂດຍຜ່ານບັນດາພັນທະທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ພາຍໃຕ້ກອບການຮ່ວມມືລະດັບຫຼາຍຝ່າຍ(WTO); ລະດັບພາກພື້ນ (AEC), ລະດັບອານຸພາກພື້ນ (GMS, ACMECS ແລະ ອື່ນໆ), ແລະ ກອບການຮ່ວມມືສອງຝ່າຍເພື່ອຊ່ວຍຫຼຸດຜ່ອນບັນດາສິ່ງກົດຂວາງທາງດ້ານການຄ້າ ໃນພາກພື້ນດ້ວຍການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໃຫ້ສຳເລັດບັນດາມາດຕະການທີ່ຍັງບໍ່ທັນສຳເລັດພາຍໃຕ້ແຜນສ້າງປະຊາຄົມເສດຖະກິດອາຊຽນ ໃນປີ 2015 (AEC Blueprint 2015) ແລະ ສືບຕໍ່ໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດບັນດາພັນທະຂອງບັນດາປະເທດ CLMV ພາຍໃຕ້ແຜນວຽກຂອງ AEC ຮອດປີ 2025 ແລະ ຊຸກຍູ້ການເຊື່ອມໂຍງທາງດ້ານເສດຖະກິດ ເພື່ອຜັກດັນໃຫ້ມີການປັບປຸງດ້ານລະບຽບການ ແລະ ກິດໝາຍ

ຜົນສໍາເລັດ ແລະ ຜົນໄດ້ຮັບ

ທີ່ເອີ້ນອໍານວຍໃຫ້ແກ່ການສ້າງສະພາບແວດລ້ອມທາງດ້ານທຸລະກິດ.

ໃນຊຸມປີຜ່ານມາ ການລົງອອກສິນຄ້າຂອງ ສປປ ລາວ ແມ່ນ

ໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນຢ່າງໂດດເດັ່ນ, ສາມາດບັນລຸໄດ້ໃນອັດຕາສະເລ່ຍປະມານ 35% ຕໍ່ປີ ໃນລະຫວ່າງ ປີ 2010 ຫາ 2014, ແລະ ການລົງອອກສິນຄ້າ ໃນຮູບແບບຊັບພະຍາກອນ ແລະ ບໍ່ແມ່ນ

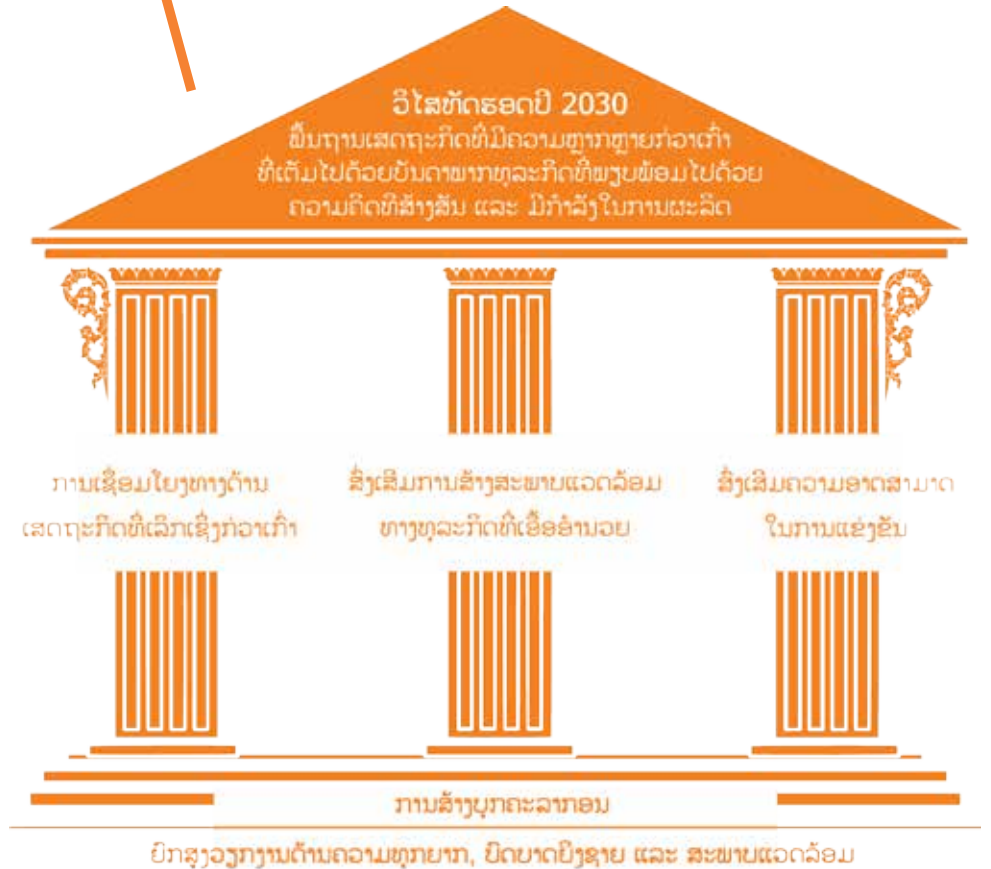

ຊັບພະຍາກອນ ກໍ່ເພີ່ມຂຶ້ນຫຼາຍກວ່າ 30% ຕໍ່ປີ. ຄຽງຄູ່ກັນນັ້ນ ການນຳເຂົ້າ ຜະລິດຕະພັນອຸປະໂພກບໍລິໂພກ ແລະ ສິນຄ້າທີ່ນຳໃຊ້ເຂົ້າໃນໂຄງການ ພັດທະນາແຮ່ທາດ ແລະ ພະລັງງານ ໄຟຟ້າກໍ່ເພີ່ມຂຶ້ນ.

ການເຕີບໂຕດ້ານຂະແໜງ ການບໍລິການແມ່ນຂະຫຍາຍຕົວສູງ ສຸດທີ່ 8,65% ໃນປີ 2008 ແລະ ຍັງ ຄົງຢູ່ໃນອັດຕາລະຫວ່າງ 6% ເຖິງ

8% ຕະຫຼອດມາ. ປັດໄຈທີ່ສໍາຄັນໄດ້ ແກ່ການໃຊ້ຈ່າຍຂອງຜູ້ບໍລິໂພກ, ການເຕີບໂຕຢ່າງເຂັ້ມແຂງຂອງເງິນທຶນທີ່ຊ່ວຍສະໜັບສະໜູນດ້ານການເງິນ, ການເພີ່ມຂຶ້ນຂອງນັກທ່ອງທ່ຽວ, ການເພີ່ມຂຶ້ນເປັນສອງຕົວເລກຂອງຂະແໜງການໂທລະຄົມມະນາຄົມ ໂດຍສະເພາະການຂະຫຍາຍການໃຫ້ບໍລິການດ້ານເຄືອຂ່າຍໂທລະສັບມືຖື ແລະ ອິນເຕີເນັດ.

ໃນການປະຕິບັດບັນດາລະບຽບການຈຳນວນໜຶ່ງ ໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບພັນທະສັນຍາຂອງອົງການການຄ້າໂລກ ແລະ ອາຊຽນ ທີ່ເຮັດໃຫ້ທຸລະກິດສາມາດຄາດການໄດ້ ແລະ ຄວາມໂປ່ງໃສ, ຊຶ່ງປະຈຸບັນ ນີ້ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ສປປ ລາວ ກາຍເປັນຕະຫຼາດໜຶ່ງທີ່ມີພື້ນຖານທີ່ດີສໍາລັບການດຳເນີນທຸລະ

ກິດຂອງບັນດາ ບໍລິສັດທັງພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດ.

ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ກໍ່ເຫັນວ່າ ຍັງມີຊ່ອງຫວ່າງລະຫວ່າງນະໂຍບາຍ ແລະ ພາກປະຕິບັດຕົວຈິງ ທີ່ຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ແກ້ໄຂເພື່ອສາມາດບັນລຸທ່າແຮງດ້ານເສດຖະກິດ. ຊຶ່ງຈຳເປັນຕ້ອງມີແນວຄວາມຄິດລິເລີ່ມໃນການປັບປຸງຈາກຂະແໜງການຍ່ອຍຕ່າງໆ ແລະ ຂະແໜງການທີ່ປົນອ້ອມຂະແໜງການອື່ນໆ.

ທິດທາງໃນຕໍ່ໜ້າ

ພ້ອມດຽວກັນນີ້ກໍຍັງມີສິ່ງທ້າທາຍອື່ນໆທີ່ຈະຕ້ອງເອົາໃຈໃສ່ເຊັ່ນ: ການຮັກສາຈັງຫວະການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດບັນດານິຕິກຳທີ່ໄດ້ມີການປັບປຸງໃນ ໄລຍະຜ່ານມາ ແລະ ການຮັບປະກັນດ້ານຕະຫຼາດແຮງງານເຂົ້າໃນຂະແໜງການທີ່ບໍ່ແມ່ນຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດຈະບໍ່ຖືກກົດຂວາງດ້ວຍກະແສການຄ້າ ແລະ ການລົງທຶນໃນຂະແໜງຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດທີ່ຍັງຄົງມີຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ. ຊຶ່ງຈະສາມາດຂ້າມຜ່ານບັນຫາດັ່ງກ່າວໄດ້ ໂດຍການໝູນໃຊ້ລາຍຮັບຢ່າງມີປະສິດທິຜົນເພື່ອພັດທະນາແຮງງານທີ່ມີທັກສະ ແລະ ສິ່ງເສີມອຸດສາຫະກຳການສົ່ງອອກດ້ວຍທ່າແຮງຕົວຈິງທີ່ມີຢູ່.

ໃນແຜນ 5 ປີ ດັ່ງກ່າວ ໄດ້ມີການນຳສະເໜີມາດຕະການສະເພາະໃນແຕ່ລະ 3 ເສົາຄ້າຂອງຂະແໜງການ. ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດບັນດາມາດຕະການເຫຼົ່ານີ້ ຄາດຄະເນວ່າຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ນຳໃຊ້ງົບປະມານຫຼາຍສິມຄວນໃນນັ້ນປະມານ 70% ຂອງງົບປະມານທັງໝົດແມ່ນຄາດວ່າຈະໄດ້ຮັບການສະໜັບສະໜູນຈາກອົງການຄູ່ຮ່ວມພັດທະນາໂດຍຜ່ານທຶນຊ່ວຍເຫຼືອທາງການເພື່ອການພັດທະນາ (ODA), ແລະ ສ່ວນທີ່ເຫຼືອ 30% ແມ່ນຜ່ານໂຄງການລົງທຶນຂອງລັດ.

2030 Development

Vision and Priorities for 2016-2020

The Trade and Private Sector development vision for 2030 is “a more diversified economy with creative, productive, and competitive enterprises through creating a conducive environment for enterprises”.

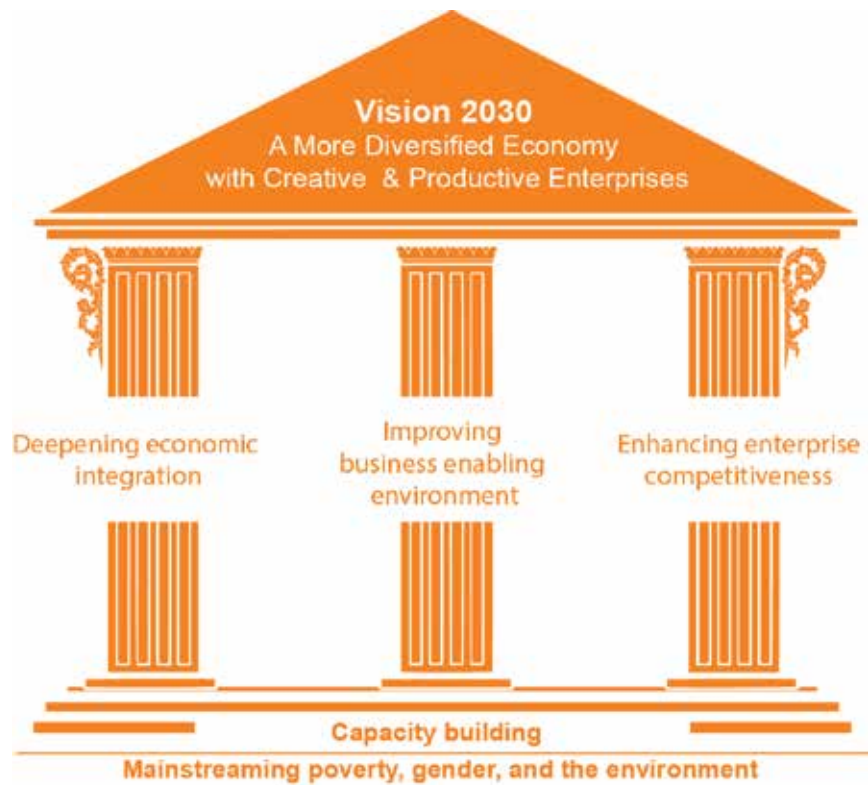
In order to achieve this vision, the sector has adopted a strategy based on three pillars, namely:

- 1) enhancing competitiveness of Lao enterprises, especially SMEs in domestic, regional, and international markets;
- 2) continuous improvement of business enabling environment; and
- 3) further deepening of our economic integration under WTO and ASEAN framework.

Priorities under Strategic Pillar 1 include implementation of measures to improve access to business development services, and provision of sector specific support to remove bottlenecks in value chains of key products and services.

The strategic pillar 2 focuses on reducing cost of doing business through improving trade facilitation, simplification of business regulations, improving access to finance and skilled labor, strengthening public private dialogue on business environment at central and local level, promoting continuous investment in infrastructure, and promoting competition in key backbone service sectors.

The strategic pillar 3 is aimed at promoting trade, investment, and enhancing market access for Lao products and services through fulfilling commitments under Multilateral level (WTO); regional level (AEC), sub-regional level (GMS, ACMECS and others), and Bilateral cooperation to reduce and eliminate intra-regional trade barriers by

completing the implementation of unfinished measures under the AEC Blueprint 2015 and continuing the implementation of CLMV's commitments under AEC 2025 work plan; and leveraging economic integration as a driver for improving quality of legal and regulatory environment for business.

Key Achievements and results

Between 2010-2014, Laos' merchandise export has been growing at average rate of about 35 percent per year with both resource and non-resource exports growing at more than 30 percent a year. Strong import growth that has accompanied the economic upturn has been characterised by steady growth in the import of consumption goods alongside a slightly higher rate of expansion in the import of capital

goods associated with mining and hydropower, although despite growth in absolute values, the overall proportion of trade to GDP has fallen slightly.

Over the five year period, the rate of growth of services value-added peaked at 8.65 per cent in 2008 and since then has fluctuated between 6 - 8 per cent. Factors driving this expansion include robust consumer spending which provided a fillip for wholesale and retail distribution; strong growth in credit which boosted financial services; a 12 per cent increase in tourist arrivals to 3.7 million in 2013 which benefited hotels, restaurants, and transportation and double-digit growth in telecommunications which has been facilitated by the extension of mobile phone and internet services.

Over the past few years Lao PDR has become a better

place to do business for both domestic and foreign firms. A number of new regulations consistent with WTO and ASEAN principles were introduced to improve predictability and transparency in regulatory environment.

Despite significant improvement in the business environment, there are still certain gaps between policy and implementation and without reducing this gap the potential of key economic sectors is likely to go unrealized. Further improvement in the enabling environment will require a wide range of sectoral and cross-sectoral initiatives.

Another key challenge will be to follow through with fuller implementation of legal reforms enacted in recent years. This will be especially challenging in a post WTO accession environment when, evidence from other post accession countries

shows, reform momentum may begin to slow. Similarly, as trade and investment flows become increasing driven by the natural resource sectors, substantial efforts will need to be made to ensure that growth in the more labor-intensive non natural resource sectors is not hindered. We believe that we can use existing comparative advantage in natural resources to develop other parts of the economy through the efficient use of revenues to develop skilled labor and promote export industries with proven potential.

Support needed and way forward

Under each of the three strategic pillars of the next sector five year plan, specific measures and policy interventions are proposed. sufficient budget will be required and we expect to mobilize about 70 percent of the financing needs from development partners in the form of official development assistance, and the remaining 30 percent to be financed through public investment program.

ການພັດທະນາ ຂະແໜງການປະກັນໄພຂອງລາວ

ໃນ ສປປ ລາວ ຖືວ່າຍັງມີການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ລະບຽບການສໍາລັບຂະແໜງການປະກັນໄພຂອງລາວ ນັບຕັ້ງແຕ່ ການປະກາດໃຊ້ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍການປະ ກັນໄພໃນປີ 2011 ເປັນຕົ້ນມາ, ແລະ ຜູ້ວາງລະບຽບ ການປະກັນໄພດັ່ງກ່າວ ກໍ່ຍັງມີບົດບາດທີ່ຈໍາກັດ. ຊຶ່ງ ໝາຍຄວາມວ່າ ສປປ ລາວ ຍັງບໍ່ສາມາດປະຕິບັດພັນ ທະດ້ານການປະກັນໄພ ພາຍໃຕ້ກອບສັນຍາຂອງອົງ ການຄ້າໂລກ (WTO) ໄດ້ເທື່ອ.

ປະຈຸບັນນີ້ ມີ 12 ບໍລິສັດທີ່ດໍາເນີນທຸລະກິດ ດ້ານການປະກັນໄພຢ່າງຖືກກົດໝາຍໃນ ສປປ ລາວ, ນອກນັ້ນຍັງມີອີກ 5 ບໍລິສັດທີ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດ ແຕ່ຍັງ ບໍ່ທັນໄດ້ດໍາເນີນການເທື່ອ, ແລະ ອີກ 4 ບໍລິສັດ ພວມ ຢູ່ໃນ ຂັ້ນຕອນການຂໍອະນຸຍາດ.

ຂະແໜງທຸລະກິດປະກັນໄພທີ່ກ້າວໜ້ານັ້ນ ຈໍາເປັນຕ້ອງໄດ້ຮັບການຄຸ້ມຄອງດ້ວຍນະໂຍບາຍ ແລະ ລະບຽບການທີ່ເໝາະສົມເພື່ອສ້າງສະພາບແວດ ລ້ອມດ້ານນິຕິກຳທີ່ສົ່ງເສີມການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດທີ່ດີ ແລະ ມີຄວາມໂປ່ງໃສທີ່ສຸດ.

ໃນປີ 2015, ກະຊວງການເງິນໄດ້ສ້າງຕັ້ງໜ່ວຍງານ ຄຸ້ມຄອງດ້ານລະບຽບການທຸລະກິດປະກັນໄພເອກະລາດ ພາຍໃນກົມຄຸ້ມຄອງການລົງທຶນຂອງລັດວິສາຫະກິດ ແລະ ປະກັນໄພເພື່ອ ຮັບຜິດຊອບດ້ານລະບຽບການ ຂອງຂະແໜງການປະກັນໄພ. ເປົ້າໝາຍໄລຍະ ຍາວແມ່ນເພື່ອສ້າງໂຄງລ່າງດ້ານລະບຽບການທີ່ສອດຄ່ອງກັບຫຼັກການທີ່ສໍາ ຄັນຂອງປະກັນໄພ (ICPs) ທີ່ພັດທະນາໂດຍສະມາຄົມຄຸ້ມຄອງຜູ້ໃຫ້ບໍລິການ ດ້ານປະກັນໄພສາກົນ. ຫຼັກການເຫຼົ່ານີ້ ຖືວ່າເປັນບ່ອນອີງໃນການຈັດຕັ້ງປະ ຕິບັດລະບຽບ ການປະກັນໄພທີ່ດີ, ແລະ ໃນນັ້ນປະກອບມີ 28 ຫຼັກການທີ່ສໍາຄັນ ທີ່ຕ້ອງໄດ້ປະຕິບັດ.

ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ໜ່ວຍງານຄຸ້ມຄອງດ້ານລະບຽບການທຸລະກິດປະ ກັນໄພແມ່ນຍັງບໍ່ມີພະນັກງານທີ່ມີຄວາມສາມາດ ແລະ ປັດໄຈອື່ນໆກໍຍັງບໍ່ທັນ ພຽງພໍໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໜ້າທີ່ວຽກງານ, ແລະ ປະຈຸບັນໃນທັງໝົດ 28 ຫຼັກ ການທີ່ສໍາຄັນຂອງປະກັນໄພນັ້ນ ກໍຍັງບໍ່ສາມາດບັນລຸໄດ້ໝົດ ຫຼື ຍັງ-ບໍ່ແທດ ເໝາະກັບ ສປປ ລາວ ເທື່ອ.

ເປົ້າໝາຍທີ່ມີຄວາມເປັນໄປໄດ້ໃນໄວໆ ນີ້ສໍາລັບຜູ້ວາງລະບຽບການປະ ກັນໄພ ແມ່ນເຮັດໃຫ້ບັນລຸໄດ້ 6 ຫຼັກການທີ່ສໍາຄັນຂອງປະກັນໄພພາຍ ໃນໄລ ຍະ 3 ປີຕໍ່ໜ້າ ຊຶ່ງເປັນຫຼັກການທີ່ຕິດພັນກັບການຄຸ້ມຄອງດູແລຄວບຄຸມພາຍ ໃນ, ການວິເຄາະຕະຫຼາດ, ການຄຸ້ມຄອງດູແລກັບທີ່ ແລະ ນອກສະຖານທີ່ ຢ່າງ ມີປະສິດທິຜົນ ແລະ ບັນດາມາດຕະການປ້ອງກັນ ແລະ ແກ້ໄຂຕ່າງໆ. ຊຶ່ງນີ້ກໍ ໝາຍຄວາມວ່າສາມາດບັນລຸໄດ້ໜ້າທີ່ພື້ນຖານດ້ານລະບຽບການ ຂອງການຄຸ້ມ ຄອງດ້ານຕະຫຼາດທຸລະກິດປະກັນໄພ, ແລະ ທັງຮັບປະກັນວ່າບໍລິສັດມີຄວາມ ໂປ່ງໃສ ແລະ ໃຫ້ການບໍລິການເພື່ອປົກປ້ອງລູກຄ້າຢ່າງເໝາະສົມ.

ຜູ້ວາງລະບຽບການດ້ານປະກັນໄພ ຍັງມີຄວາມສາມາດທີ່ຈຳກັດ ໃນການເກັບກຳຂໍ້ມູນຢ່າງມີປະສິດທິ ຜົນ ຈາກບັນດາຜູ້ໃຫ້ບໍລິການປະກັນໄພ ເພື່ອທີ່ຈະເປັນການແຈ້ງຂໍ້ມູນຂ່າວສານຕໍ່ສາທາລະນະກ່ຽວກັບຂະແໜງການດັ່ງກ່າວ. ອີກອຸປະສັກໜຶ່ງຂອງການພັດທະນາຂະແໜງການນີ້ແມ່ນການຂາດການວິເຄາະທາງດ້ານການເງິນ ແລະ ຂໍ້ມູນດ້ານການຕະຫຼາດຈາກບັນດາຜູ້ໃຫ້ບໍລິການປະກັນໄພ. ອີກບັນຫາໜຶ່ງທີ່ເປັນໄປໄດ້ກໍຄື: ການສ້າງຕັ້ງຄະນະຮັບຜິດຊອບໃນການອອກລະບຽບການປະກັນໄພ ທີ່ສັງກັດກະຊວງການ ເງິນອາດເຮັດໃຫ້ເກີດມີພາບລັກພາຍນອກທີ່ສະແດງເຖິງຂໍ້ຂັດແຍງດ້ານຜົນປະໂຫຍດກັບບົດບາດໃນການຕິດຕາມກວດກາການລົງທຶນຂອງລັດຖະບານໃນລັດວິສາຫະກິດກໍເປັນໄດ້.

**ແຜນພັດທະນາແນໃສ່ແກ້ໄຂ
ບັນຫາຂໍ້ຈຳກັດ ດ້ານລະບຽບ
ການ, ຄວາມສາມາດ
ແລະ ຄວາມຮັບຮູ້ທີ່ຍັງຕໍ່າ**

ການກໍ່ຕັ້ງສະມາຄົມອຸດສາຫະກຳດ້ານປະກັນໄພ ເພື່ອເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບຂະແໜງການນີ້ ແລະ ສະໜັບສະໜູນບັນດາໂຄງການ ຂອງລັດຖະບານ ໃນການພັດທະນາຂະແໜງການກໍ່ສາມາດຍົກລະດັບຄວາມຮັບຮູ້ດ້ານປະກັນໄພໃຫ້ມະຫາຊົນ ແລະ ທັງສ້າງໂອກາດໃນການບັງຄັບໃຊ້ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍປະກັນໄພໄປໃນໂຕ.

ເພື່ອໃຫ້ສາມາດບັນລຸບັນດາສິ່ງທ້າທາຍ ທີ່ຂະແໜງປະກັນໄພລາວພວມພະເຊີນຢູ່ນັ້ນ ຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ມີແຜນພັດທະນາແບບສະເພາະໂດຍມີການຊ່ວຍເຫຼືອທາງດ້ານວິຊາການພາຍໃນ 3 ປີຂ້າງໜ້າ. ມາດຕະການທີ່ຈຳເປັນພາຍໃນປີທີ່ໜຶ່ງປະກອບມີການສະແດງໃຫ້ເຫັນຄວາມເປັນເອ

ກະລາດຂອງຜູ້ວາງລະບຽບການ ໂດຍເລີ່ມຈາກການຕີພິມຂໍ້ມູນສະຖິຕິຂອງອຸດສາຫະກຳທີ່ໜ້າເຊື່ອຖືໄດ້ ແລະ ດຳເນີນການປະເມີນຜົນເພື່ອທີ່ຈະກຳນົດວ່າບໍລິສັດແມ່ນມີຖານະການເງິນທີ່ດີແລ້ວ.

ການສ້າງຄວາມອາດສາມາດດ້ານບຸກຄະລາກອນທີ່ເປັນຜູ້ວາງລະບຽບການດ້ານປະກັນໄພ ສາມາດເຮັດໄດ້ດ້ວຍການຝຶກອົບຮົມຕົວຈິງ ຮວມກັບຄູ່ຮ່ວມທຸລະກິດຂອງເຂົາເຈົ້າໃນບັນດາປະເທດໃກ້ຄຽງ. ຊຶ່ງການຝຶກອົບຮົມນີ້ ຈະເຮັດໃຫ້ພະນັກງານສາມາດຮຽນຮູ້ວິທີການວິເຄາະຜູ້ໃຫ້ບໍລິການປະກັນໄພ, ການລົງກວດກາສະຖານທີ່ ແລະ ການອະນຸມັດຜະລິດຕະພັນຕ່າງໆ.

ມາດຕະການອື່ນໆ ສຳລັບປີທີ່ໜຶ່ງແມ່ນການດຳເນີນ ແລະ ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດລະບຽບການຕົ້ນຕໍ (ກ່ຽວກັບການຂໍອະນຸຍາດ, ການອະນຸມັດຜະລິດຕະພັນ, ນາຍໜ້າຂາຍປະກັນໄພ, ຕົວແທນ, ຄວາມສາມາດໃນການໃຊ້ໜີ້, ເງິນທຶນສຳຮອງ, ການລົງທຶນ ແລະ ການລາຍງານ) ແລະ ສະໜອງຊັບພະຍາກອນ ໃຫ້ແກ່ບຸກຄະລາກອນທີ່ເປັນຜູ້ວາງລະບຽບການເພື່ອສາມາດປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງຕົນໄດ້ຢ່າງມີອາຊີບ ແລະ ຮັກສາຄວາມລັບໄດ້.

ນັບຈາກປີ 2017, ຈຸດສຸມຂອງແຜນການພັດທະນາແມ່ນຈະປ່ຽນໄປເປັນການສ້າງຄວາມສາມາດໃຫ້ບຸກຄະລາກອນຜູ້ທີ່ວາງລະບຽບການດ້ານປະກັນໄພ ໃນການວິເຄາະດ້ານການເງິນ ແລະ ຄວາມສ່ຽງ, ນຳໃຊ້ລະບົບໄອທີ ແລະ ຖານຂໍ້ມູນຂອງຜູ້ວາງລະບຽບການ ແລະ ສືບຕໍ່ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດລະບຽບການທີ່ຈຳເປັນ.

ນອກຈາກນີ້ຍັງມີຄວາມຕ້ອງການການຊ່ວຍເຫຼືອທາງດ້ານທຶນຮອນ ແລະ ການຊ່ວຍເຫຼືອດ້ານວິຊາການຈາກບັນດາຄູ່ຮ່ວມພັດທະນາເພື່ອຊ່ວຍສ້າງສະພາບແວດລ້ອມດ້ານ

INSURANCE

ລະບຽບການທີ່ໂປ່ງໃສພ້ອມດ້ວຍ ໂຄງລ່າງດ້ານລະບຽບການທີ່ມີປະສິດ ທິພາບປັບປຸງທັກສະ ແລະ ຄວາມສາ ມາດພາຍໃນຫ້ອງການຂອງຜູ້ວາງລະ ບຽບການ, ຍົກລະດັບຄວາມຮູ້ຂອງພະ ນັກງານ ແລະ ສະໜອງເຄື່ອງມື ແລະ ປັດໄຈຕ່າງໆລວມທັງອຸປະກອນດ້ານ ໄອທີ.

ຜົນຕອບແທນຂອງການລົງ ທຶນນີ້ ຈະແມ່ນການເຕີບໃຫຍ່ຂະ ຫຍາຍຕົວ ແລະ ໃຫ້ບໍລິການຢ່າງເຕັມ ຮູບແບບຂອງຂະແໜງການປະກັນໄພ ຊຶ່ງຈະປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນການພັດ ທະນາເສດຖະກິດ ໂດຍຈະສາມາດ ຄວບຄຸມຄວາມສ່ຽງທາງດ້ານການຄ້າ ແລະ ບຸກຄະລາກອນໃນທຸກຂະແໜງ

ການທຸລະກິດໃນສັງຄົມ. ວິທີການທີ່ ຈະບັນລຸເປົ້າໝາຍນີ້ຢ່າງມີປະສິດທິ ພາບທີ່ສຸດ ແມ່ນຕ້ອງປະຕິບັດແບບ ກະທັດທັດ ໂດຍຜ່ານການພັດທະນາ ໂຄງລ່າງດ້ານລະບຽບການໄປຕາມແຕ່ ລະໂລຍະພ້ອມທັງຕອງແລກປ່ຽນຄວາມ ຮູ້ປະສົບການ ກັບຜູ້ວາງລະບຽບການ ຂອງບັນປະເທດອາຊຽນດ້ວຍກັນ.

Developing THE LAO Insurance Sector

There has been a gap in regulatory action for the Lao insurance sector since the enactment of the Insurance Law in 2011, and the Insurance Regulator has had only a limited role. This means that Lao PDR is not yet meeting its obligations for insurance under its membership of the World Trade Organization (WTO).

There are currently 12 licensed insurance companies in Lao PDR, with another five licensed companies that are not yet operating, and another four un-

dergoing the licensing process. The thriving insurance sector must be governed by appropriate policies and regulations, to establish a regulatory environment that promotes best practice and transparency.

In 2015, the Ministry of Finance established the standalone Insurance Regulator unit within the Department of Government Investment Enterprise and Insurance Management to be responsible for the regulation of the insurance sector. The long-term goal is to create a

regulatory framework that complies with the Insurance Core Principals (ICPs) developed by the International Association of Insurance Suppliers. These represent best practice in insurance regulation, and all 28 ICPs must be achieved.

However, the Insurance Regulator facility does not have sufficient staff capacity and resources to undertake its duties, and not all of the 28 ICPs are currently achievable or appropriate for Lao PDR.

A more realistic immediate aim for the Insurance Regulator would be to achieve compliance with six ICPs over the next three years that relate to effective supervision, internal controls, market analysis, off-

site and onsite supervision and preventative and corrective measures. This will mean that the basic regulatory functions of supervising the insurance market are met, and ensure that companies are transparent and provide their customers with proper protection.

The Insurance Regulator also has limited ability to collect information efficiently from insurers to inform publications on the sector. Another barrier to sector development is a lack of analysis of financial and market information from insurers. Another potential issue is the that the establishment of the Insurance Regulator within the Ministry of Finance could give the appearance of a conflict of interest with the separate role of monitoring government investment in state-owned enterprises.

A development programme to overcoming the lack of regulation, limited capacity and low awareness

The establishment of an insurance industry association to represent the industry and support Government initiatives to develop the sector can raise public awareness of insurance and create opportunities to enforce insurance legislation.

Overcoming the challenges facing the Lao insurance sector will require a focused development programme, with technical assistance, over three years. Action required in the

first year will include demonstrating the independence of the Insurance Regulator, beginning with the publication of reliable and current industry statistics for the industry, and evaluations to determine that operators are financially sound.

Building the capacity of Insurance Regulator personnel can be achieved by on-the-job training with their counterparts in neighbouring countries. This will enable staff to learn how to analyze insurers' accounts, perform on-site inspections, and undertake product approval.

Other measures for the first year are enacting and implementing key regulations (on licensing, product approval, brokers, agents, solvency, reserves, investment and reporting), and providing the resources for Regulator staff to carry out their jobs in a professional and confidential manner.

From 2017, the focus of the development programme will move to capacity building for Regulator staff in financial and risk analysis, implementing the Regulator's IT systems and databases, and continuing the implementation of necessary regulations.

Significant investment funding and technical assistance are required from development partners to establish a transparent regulatory environment with an effective regulatory framework, improve skills and capacity in the Regulator's office, increase staffing levels, and provide support tools and resources, including IT equipment.

The return on this investment will be a fully functional and expanded insurance sector that will contribute to the economy by covering commercial and personal risk in all sectors of the community. The most effective way of achieving this goal is to work simply, through the development of a phased regulatory framework, and by sharing knowledge with other ASEAN insurance regulators.

ການສົ່ງອອກຂອງລາວ ແລະ ການສ້າງວຽກເຮັດງານທຳ

ໃນທົດສະວັດທີ່ຜ່ານມາຖືວ່າ ເສດຖະກິດຂອງ ສປປ ລາວ ໄດ້ເຕີບໃຫຍ່ ຂະຫຍາຍຕົວຢ່າງເຂັ້ມແຂງ ດ້ວຍອັດຕາ ສະເລ່ຍ 7,8% ຕໍ່ປີ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ຄວາມຕ້ອງການດ້ານຊັບພະຍາກອນທຳ ມະຊາດຂອງລາວ ຈາກພາຍນອກທີ່ເປັນ ປັດໄຈຂັບເຄື່ອນການຂະຫຍາຍຕົວດ້ານ ເສດຖະກິດນີ້ ຍັງຖືວ່າຍັງບໍ່ທັນສ້າງວຽກ ເຮັດງານທຳ ຫຼື ເພີ່ມລາຍຮັບໃຫ້ແກ່ປະ ຊາຊົນລາວໄດ້ຢ່າງທີ່ວ່າເຖິງເທົ່າທີ່ຄວນ.

ອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງ ໂດຍສະ ເພາະແມ່ນໃນຂະແໜງການຕັດຫຍິບ ແມ່ນມີທ່າແຮງໃນການສ້າງວຽກເຮັດງານ ທຳໃຫ້ແກ່ແຮງງານທີ່ຂາດທັກສະໄດ້ຈຳ ນວນຫຼວງຫຼາຍ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ໃນ ຂະນະທີ່ຂະແໜງການຕັດຫຍິບສາມາດ ສ້າງວຽກເຮັດງານທຳໄດ້ເປັນຈຳນວນ ຫຼາຍໃນຊຸມປີ 1990, ແນວໂນ້ມຂອງຕະ ຫຼາດນັບແຕ່ປີ 2007/2008 ໄດ້ສົ່ງຜົນ ສະທ້ອນເຮັດໃຫ້ການເຕີບໂຕຂອງອັດຕາ ຄ່າຈ້າງ ແລະ ການຈ້າງງານຫຼຸດລົງ. ຊຶ່ງທັງ ໝົດນີ້ສະທ້ອນໃຫ້ເຫັນເຖິງ ຄວາມສາ ມາດໃນການແຂ່ງຂັນຂອງ ສປປ ລາວ ຫຼຸດ ລົງໃນເວທີການຄ້າສາກົນໃນຊ່ວງໄລຍະ ເວລາດຽວກັນ.

ໃນຂະນະທີ່ການສົ່ງອອກແມ່ນ ເປັນປັດໄຈຂອງການເຕີບໃຫຍ່ຂະຫຍາຍ ຕົວ ແລະ ສ້າງວຽກເຮັດງານທຳ, ຜົນສຳ ເລັດທາງດ້ານນະໂຍບາຍ ທີ່ແນໃສ່ເພື່ອ ເພີ່ມໂອກາດໃນການສ້າງວຽກເຮັດງານທຳ ຢ່າງຍືນຍົງນັ້ນ ກໍ່ຈະຂຶ້ນກັບສະພາບຄວາມ ເປັນຈິງຂອງຄວາມສາມາດໃນການແຂ່ງຂັນ ດ້ານການສົ່ງອອກຂອງ ສປປ ລາວ ແລະ ຄວາມຕ້ອງການຂອງຕະຫຼາດໂລກ.

ໃນຂະນະທີ່ຂະແໜງອຸດສາຫະ ກຳປຸງແຕ່ງກະສິກຳ ຍັງສືບຕໍ່ກວມເອົາຕະ ຫຼາດແຮງງານລາວເປັນສ່ວນໃຫຍ່, ຜະລິດ

ຕະພັນກະສິກຳ ຊື້ພັດກວມເອົາພຽງອັດ ຕາສ່ວນນ້ອຍຂອງສິນຄ້າສົ່ງອອກຂອງ ສປປ ລາວ. ຂະແໜງການສົ່ງອອກທີ່ມີກຳ ລັງແຮງຫຼາຍທີ່ສຸດ ເຊັ່ນ ຜະລິດຕະພັນແຮ່ ທາດ, ໂລຫະພື້ນຖານ, ໄມ້ ແລະ ເນື້ອ ໄມ້ ພັດຖືວ່າບໍ່ມີຄວາມຕ້ອງການກຳລັງ ແຮງງານທີ່ຂາດທັກສະທີ່ມີຈຳນວນຫຼາຍ ໄດ້ເທື່ອ. ແມ້ແຕ່ຂະແໜງການຕັດຫຍິບ, ຊຶ່ງຖືວ່າເປັນອັນດັບທີສິບຂອງການສົ່ງ ອອກກໍ່ຍັງຈ້າງງານພຽງ 2% ຂອງກຳລັງ ແຮງງານທັງໝົດ ແລະ ຄ່າແຮງງານກໍ່ຖືວ່າ ຕໍ່າຫຼາຍ.

ສປປ ລາວ ຖືໄດ້ວ່າເປັນປະເທດ ທີ່ອາໃສການສົ່ງອອກເປັນຫຼັກຫຼາຍກວ່າ ປະເທດອື່ນໆ, ຊຶ່ງມີອັດຕາສ່ວນຄ້າຍຄືກັບ ປະເທດຫວຽດນາມ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ຜະລິດຕະພັນລາວ ທີ່ຕິດພັນກັບການນຳ ໃຊ້ແຮງງານຈຳນວນຫຼາຍ ແລະ ມີທ່າແຮງ ໃນການສົ່ງອອກເຊັ່ນຂະແໜງການຕັດ ຫຍິບຊຶ່ງອາດຂາດຄວາມສາມາດ ໃນການ ແຂ່ງຂັນ ເນື່ອງຈາກວ່າຄ່າແຮງງານແມ່ນສູງ ກວ່າບັນດາປະເທດຄູ່ແຂ່ງ ຄືປະເທດກຳປູ ເຈຍ ແລະ ບັງກາລາເທດເປັນຕົ້ນ. ຊຶ່ງຊ່ອງ ຫວ່າງຂອງຄວາມສາມາດໃນການແຂ່ງ ຂັນລະຫວ່າງ ສປປ ລາວ ແລະ ປະເທດ ຄູ່ແຂ່ງແມ່ນເລີ່ມແຕ່ປີ 2006 ເປັນຕົ້ນມາ.

ຕະຫຼາດແຮງງານລາວຖືວ່າໃຫ້ ຄ່າຕອບແທນທີ່ສູງສຳລັບແຮງງານທີ່ມີ ຄວາມຮູ້, ແລະ ກໍ່ມີຫຼັກຖານສະແດງໃຫ້ ເຫັນວ່າ ການສະໜອງແຮງງານທີ່ມີທັກສະ ແມ່ນເພີ່ມຂຶ້ນ ເພື່ອຕອບສະໜອງກັບ ຄວາມຕ້ອງການຂອງສັງຄົມໃນປະຈຸບັນ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ອັດຕາການເພີ່ມຂຶ້ນ ຂອງຄ່າແຮງງານທີ່ມີທັກສະທີ່ໄດ້ຮັບການ ສຶກສາທີ່ດີແມ່ນຍັງຖືວ່າບໍ່ທັນສູງເທົ່າທີ່ ຄວນເພື່ອສ້າງໃຫ້ເປັນແຮງຈູງໃຈສຳລັບຄົນ ອື່ນໆ ເພື່ອ ຈະສຳເລັດການສຶກສາໃນລະ

ດັບທີ່ສູງຂຶ້ນ, ແລະ ຜູ້ຈ້າງງານຍັງຄົງປະເຊີນ ກັບບັນຫາດ້ານແຮງງານທີ່ຂາດທັກສະ.

ເນື່ອງຈາກວ່າລະດັບການສຶກສາ ຂອງ ສປປ ລາວ ທີ່ຍັງຕໍ່າ ອາດເຮັດໃຫ້ ເປັນການຈຳກັດຄວາມສາມາດຂອງຜູ້ສົ່ງ ອອກ ໃນການລົງທຶນໃສ່ເທັກໂນໂລຊີການ ຜະລິດໃໝ່ໆ, ໃນຂະນະທີ່ບັນດາປະເທດ ຄູ່ແຂ່ງ ພັດທັນສູ່ການຜະລິດທີ່ມີຄວາມ ຫຼາກຫຼາຍ ແລະ ມີມູນຄ່າສູງຂຶ້ນພ້ອມທັງ ນຳໃຊ້ເທັກໂນໂລຊີໃໝ່ໆ ໂດຍມີກຳລັງ ແຮງງານທີ່ມີຄວາມຮູ້ຄວາມສາມາດເປັນ ກຳລັງສະໜັບສະໜູນ. ນັບຕັ້ງແຕ່ປີ 2006 ເປັນຕົ້ນມາ ຖືວ່າການຫຼຸດຜ່ອນຊ່ອງຫວ່າງ

ຂອງຄວາມອາດສາມາດໃນການແຂ່ງຂັນ ແມ່ນມີຄວາມຄືບໜ້າພຽງເຫຼັກໜ້ອຍເທົ່ານັ້ນ.

ອີກບັນຫາໜຶ່ງທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບຕະຫຼາດແຮງງານລາວກໍຄື: ການທີ່ແຮງງານທີ່ຂາດທັກສະຄວາມສາມາດ ໂດຍສະເພາະແມ່ນແຮງງານຍິງ ຈະຍ້າຍໄປສູ່ອີກຂະແໜງການອື່ນເພື່ອໂອກາດທາງດ້ານອາຊີບການງານທີ່ດີກວ່າ. ຊຶ່ງບັນຫານີ້ແມ່ນຖືວ່າເປັນເລື່ອງປົກກະຕິສໍາລັບປະເທດທີ່ມີສ່ວນແບ່ງສູງທາງດ້ານຕະຫຼາດແຮງງານຂັ້ນຕົ້ນ.

ການເພີ່ມຄວາມສາມາດໃນການແຂ່ງຂັນໃນຕະຫຼາດພາຍນອກ

ຍັງມີຫຼາຍວິທີທາງ ທີ່ຈະເພີ່ມທະວີຄວາມສາມາດໃນການແຂ່ງຂັນໃຫ້ຫົວໜ່ວຍທຸລະກິດ ແລະ ຜູ້ຜະລິດຂອງລາວໃນຕະຫຼາດພາຍນອກ, ຊຶ່ງເປັນການສ້າງວຽກເຮັດງານທຳ ແລະ ວຽກງານທີ່ດີກ່ວາສໍາລັບແຮງງານລາວ. ສຸມໃສ່ການສ້າງຄວາມເຕີບໃຫຍ່ຂະຫຍາຍຕົວທາງເສດຖະກິດ ໂດຍການອໍານວຍຄວາມສະດວກໃຫ້ມີການເຂົ້າເຖິງເທັກໂນໂລຊີ, ການຜະລິດສິນຄ້າທີ່ມີມູນຄ່າສູງ ແລະ ຍົກລະດັບທັກສະຄວາມສາມາດຂອງແຮງງານ.

ວິທີການໜຶ່ງແມ່ນຫຼີກລ້ຽງການແຂ່ງຂັນໃນຕະຫຼາດທີ່ໜ້າແໜ້ນແອອັດ, ຂະແໜງຕັດຫຍິບທີ່ມີມູນຄ່າຕໍ່າ ແຕ່ຄວນສຸມໃສ່ການຜະລິດສິນຄ້າທີ່ມີເອກະລັກສະເພາະສໍາລັບລູກຄ້າທີ່ມີລາຍຮັບທາງເສດຖະກິດທີ່ສູງ. ອີກວິທີໜຶ່ງທີ່ສາມາດເຮັດໄດ້ ແມ່ນການຍົກລະດັບມາດຕະຖານແຮງງານ ແລະ ສະພາບແວດລ້ອມຊຶ່ງຈະຊ່ວຍໃຫ້ບັນດາຜູ້ຄ້າຂາຍຍ່ອຍທີ່ຈໍາໜ່າຍສິນຄ້າທີ່ມີຫຍໍ້ຫໍ້ດັງໆ ສາມາດບັນລຸເປົ້າໝາຍພັນທະຄວາມຮັບຜິດຊອບຕໍ່ສັງຄົມຂອງເຂົ້າໄດ້.

ໃນຂະນະດຽວກັນນັ້ນ, ໂຄງສ້າງແຮງຈູງໃຈທີ່ໄດ້ຮັບການປັບປຸງ ເຊັ່ນເງື່ອນໄຂດ້ານການເຮັດວຽກທີ່ດີຂຶ້ນ ແລະ ໂອກາດທາງການພັດທະນາອາຊີບຈະຊ່ວຍຫຼຸດຜ່ອນອັດຕາການປ່ຽນວຽກງານ ແລະ ລາອອກຈາກ ວຽກໃນຂະແໜງການຕັດຫຍິບ ແລະ ຜົນເສຍຕໍ່ເສດຖະກິດຂອງສປປ ລາວ ໄດ້.

ການພັດທະນາຄຸນນະພາບຂອງຜະລິດຕະພັນຂາອອກ ແລະ ການລົງທຶນໃນການຜະລິດສິນຄ້າໃຫ້ມີມູນຄ່າສູງຂຶ້ນນັ້ນ ແມ່ນຈໍາເປັນຕ້ອງໄດ້ນໍາໃຊ້ແຮງງານທີ່ມີທັກສະຄວາມສາມາດເປັນຈໍານວນຫຼາຍ. ຊຶ່ງໝາຍຄວາມເຖິງຄວາມຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີການສ້າງນະໂຍບາຍເພື່ອປັບປຸງມາດຕະຖານດ້ານການສຶກສາ, ເພີ່ມທະວີການສະໜັບສະໜູນການສຶກສາຂັ້ນພື້ນຖານ, ປັບປຸງຫຼັກສູດການຮຽນການສອນ ແລະ ການຝຶກອົບຮົມວິຊາຊີບ ເພື່ອສາມາດຕອບສະໜອງກັບຄວາມຕ້ອງການຂອງຕະຫຼາດໄດ້. ຜົນທີ່ຈະໄດ້ຮັບແມ່ນກໍາລັງແຮງງານທີ່ມີຄວາມສາມາດເພີ່ມຂຶ້ນ ພ້ອມທັງທັກສະດ້ານການດໍາເນີນທຸລະກິດ ເພື່ອທີ່ຈະສາມາດເຂົ້າສູ່ກຸ່ມລູກຄ້າທີ່ມີລາຍໄດ້ສູງໄດ້.

ມາດຕະການທີ່ຈະຊ່ວຍໃຫ້ຜູ້ຜະລິດເຂົ້າເຖິງຕະຫຼາດພາຍນອກແຫ່ງໃໝ່ໄດ້ນັ້ນ ອາດລວມ ວິທີການແລກປ່ຽນຄວາມຮູ້ທາງເອເລັກໂຕຼນິກຮ່ວມກັນ, ຮັບປະກັນວ່າມາດຕະຖານ ແລະ ການຢັ້ງຢືນ ຕ້ອງສອດຄ່ອງກັບມາດຕະຖານສາກົນ, ຫຼຸດຜ່ອນຕົ້ນທຶນໂດຍການປັບປຸງໂຄງລ່າງດ້ານການຄ້າ ແລະ ໃຫ້ການສະໜັບສະໜູນດ້ານການຕະຫຼາດ ແລະ ການຝຶກອົບຮົມ. ຊຶ່ງມາດຕະການດັ່ງກ່າວສາມາດປະຕິບັດໄດ້ໂດຍການວາງລະບຽບການທີ່ອະທິບາຍກ່ຽວກັບນະໂຍບາຍເງິນເດືອນຂັ້ນຕໍ່າ, ແກ້ໄຂບັນຫາອຸປະສັກທີ່ບໍລິສັດທີ່ຕ້ອງການສົ່ງອອກສິນຄ້າຂອງຕົນພວມພະເຊີນຢູ່, ສ້າງແຮງຈູງໃຈໃຫ້ແກ່ການລົງທຶນໃສ່ເທັກໂນໂລຊີ ພ້ອມທັງສົ່ງເສີມການຜະລິດສິນຄ້າທີ່ມີມູນຄ່າສູງ ແລະ ອໍານວຍຄວາມສະດວກໃຫ້ແກ່ບໍລິສັດໃນການເຂົ້າຫາແຫຼ່ງທຶນທຸກລະບົບທະນາຄານ ແລະ ສະຖາບັນການເງິນສໍາລັບທຸລະກິດ SME.

ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍທີ່ສູງໃນການເຄື່ອນຍ້າຍແຮງງານ ທີ່ປະຈຸບັນແຮງງານລາວກໍາລັງປະສົບຢູ່ ສາມາດແກ້ໄຂດ້ວຍການມີຂໍ້ມູນຕະຫຼາດແຮງງານ ຫຼື ການສ້າງການພົບປະ, ການຝຶກອົບຮົມທີ່ແບ່ງຈ່າຍຮ່ວມກັນຕາມຄວາມຕ້ອງການຕົວຈິງ ແລະ ຕາມຄວາມຕ້ອງການສະເພາະດ້ານຂອງພາກເອກະຊົນທີ່ເປັນເປົ້າໝາຍ ແລະ ສ້າງຄວາມຫຼາກຫຼາຍໃຫ້ແກ່ການຜະລິດ ໂດຍການຫັນປ່ຽນຈາກການຜະລິດແບບປະຖົມປະຖານໄປສູ່ການຜະລິດເປັນອຸດສາຫະກໍາ ແລະ ການບໍລິການ. ບັນດາມາດຕະການເຫຼົ່ານີ້ຈະຊ່ວຍຫຼຸດຜ່ອນຄວາມສ່ຽງດ້ານກໍາລັງແຮງງານ ໃນສະພາບແວດລ້ອມທາງເສດຖະກິດທີ່ມີການປ່ຽນແປງຢ່າງກະທັນຫັນອີກດ້ວຍ.

ໂດຍການນໍາໃຊ້ມາດຕະການເຫຼົ່ານີ້, ສປປ ລາວ ສາມາດເສີມສ້າງແຮງງານຂອງຕົນໃຫ້ມີທັກສະ ແລະ ຮັບປະກັນດ້ານກໍາລັງແຮງງານທັງສິ່ງເສີມການຜະລິດສິນຄ້າທີ່ຫຼາກຫຼາຍ ແລະ ຍັງຮັບປະກັນໄດ້ວ່າ ຜູ້ຜະລິດຈະສາມາດເຂົ້າເຖິງຕະຫຼາດພາຍນອກທີ່ມີມູນຄ່າສູງອີກດ້ວຍ.

🌐 ຮ່ວມແຮງຮ່ວມໃຈ
ເພື່ອການພັດທະນາວຽກງານ
ຂະແໜງການຄ້າ ແລະ ພາກເອກະຊົນ

WORKING TOGETHER TO SUPPORT

Trade And Private
Sector Development 🌐

ສະຖານະການທຸກ ແລະ ການຄ້າ
Ministry of Industry and Commerce-Lao PDR
**Trade
for
Development**
www.t4dlaos.org

LAO Exports And JOB Creation

Lao PDR has seen strong economic growth over the last decade, averaging 7.8% per annum. However, the growing external appetite for Lao natural resources that has been the prime driver of this growth has not resulted in broad-based job creation or increased income

for a significant proportion of the population.

Manufacturing – especially in the garment sector – has the potential to generate jobs for a large number of unskilled workers. However, while garment manufacturing provided

substantial job creation in the 1990s, market trends since 2007/2008 have resulted in weaker wage growth and employment. This is a reflection of Lao PDR's decline in competitiveness on the international stage over the same period.

While exports can be an avenue to growth and job creation, the success of policies aiming to sustainably increase employment will depend on the realities of Lao export competitiveness and global market demand.

While agricultural production continues to dominate the Lao labor market, agricultural products account for only a small share of Lao exports. The most dynamic export sectors – mineral products, base metals, and wood and pulp – do not generate enough demand to absorb the large unskilled segment of the labor force. Even the garment sector, which accounts for a tenth of exports, employs less than 2% of the labor force and wages are very low.

Lao PDR is on average more export-oriented than other countries, with rates similar to those of Vietnam. However, Lao products involving significant labor and with good potential for export, such as garments, may lack competitiveness because wages in this sector are higher than those in competitor countries including Cambodia and Bangladesh. A gap in competitiveness between Lao PDR and its competitors has been opening up since 2006.

The Lao labor market rewards higher education levels with higher wages, and there is evidence of an increasing supply of skilled labor to meet current demand. However, wage growth for the best educated workers are not sufficiently high to act as an incentive for others to achieve higher levels of education, and employers experience difficulty in retaining unskilled workers.

Lao PDR's comparatively weak education outcomes may be limiting exporters' capacity to invest in new production technology, while more competitive countries tend to diversify into higher-value products and adopt new technology, backed up by a better educated workforce. Little progress has been made in closing the gap in competitiveness since 2006.

A feature of the relative fluidity of the Lao labor market is that it is costly for less skilled workers – especially women – to move to other sectors for better work opportunities. This is the norm for countries with a large share of primary employment.

Becoming more competitive in external markets

There are several avenues to pursue to make Lao firms and producers more competitive in external markets, and thereby create more and better jobs for the Lao workforce. These center on creating growth by facilitating access to technology and higher value production, and enhancing the skills of the labor force.

One approach would be to avoid competition in the crowded, low-value garment sector by focusing on creating more attractive 'niche' product lines for high income economies. One way to do this would be to upgrade labor and environmental standards, which would help big brand retailers to meet their corporate social responsibility objectives.

Meanwhile, improved incentive structures – featuring better working conditions and career

development opportunities – would reduce the high turnover and exit rates in the garment sector and the consequent losses to the Lao economy.

Improvements in output quality and investment in higher-value activities require a large pool of skilled labor. This means the creation of policies to improve educational attainment, more support for basic education, and reform in teaching curricula and vocational training to meet the demands of the market. The result would be a more capable labor force with better entrepreneurial skills that is better able to reach higher income consumers.

Measures to help producers access new external markets could include joining electronic knowledge platforms, ensuring that standards and certification comply with international standards, reducing costs by improving trade logistics, and supporting marketing assistance and training. These measures could be boosted by clarifying minimum wage regulations, addressing the im-

pediments faced by firms who want to export their products, creating incentives for investment in technology and higher value production, and making it easier for firms to access formal finance through banks and SME-targeted credit institutions.

The high labor mobility costs faced by Lao workers could be mitigated by labor market information or matching services, cost-share training that is demand-driven and targeted towards specific private sector needs, and diversifying production by moving away from primary production towards industry and services. These measures would make the workforce less vulnerable to sudden changes to the economic environment.

By adopting these measures, Lao PDR can create a more skilled and secure workforce making more diversified products, and ensure that producers are better able to access higher value external markets.

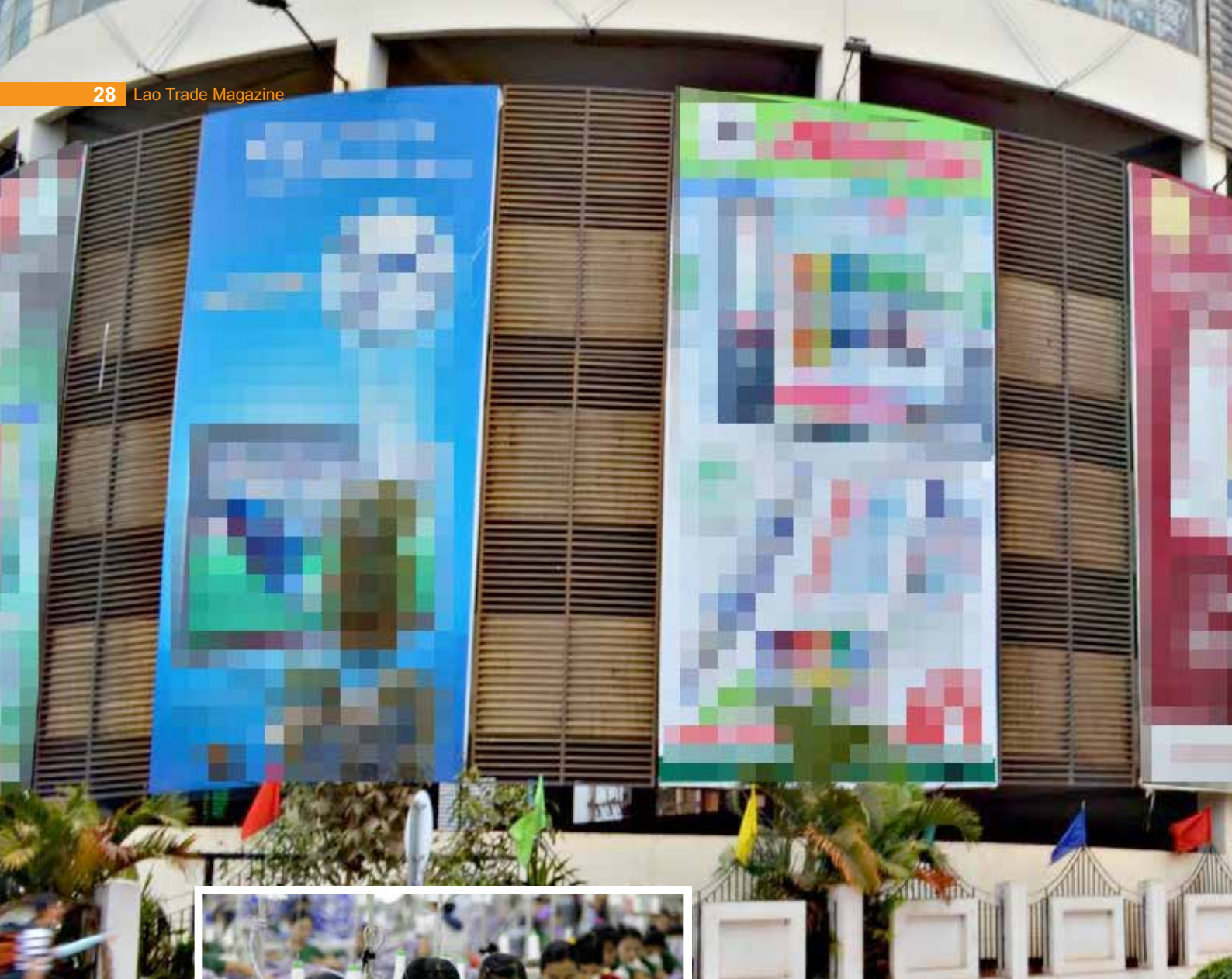
ບົດບາດຍິງ-ຊາຍ ແລະ ການຄ້າ ໃນ ສປປ ລາວ ປີ 2016

ນະໂຍບາຍດ້ານການຄ້າ ແລະ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດນະໂຍບາຍດັ່ງກ່າວສາມາດສົ່ງຜົນກະທົບໂດຍກົງຕໍ່ສະເຖຍລະພາບທາງສັງຄົມ ແລະ ເສດຖະກິດຂອງແມ່ຍິງ. ໃນ ສປປ ລາວ, ຊາຍ ແລະ ຍິງ ແມ່ນລ້ວນແລ້ວແຕ່ປະເຊີນກັບສິ່ງທ້າທາຍ ແລະ ກາລະໂອກາດທີ່ແຕກຕ່າງກັນອອກໄປ ເນື່ອງຈາກການເປີດເສລີດ້ານການຄ້າທີ່ຖືກອອກແບບມາໃຫ້ເສດຖະກິດຂອງລາວສາມາດເຊື່ອມໂຍງເຂົ້າກັບລະບົບເສດຖະກິດໂລກໄດ້ຢ່າງເຕັມທີ່.

ສປປລາວໄດ້ເປີດເສລີດ້ານການຄ້າ ແລະ ການລົງທຶນຢ່າງເຕັມຕົວ ໂດຍສ່ວນໃຫຍ່ແລ້ວແມ່ນຜ່ານຮູບການຂອງສັນຍາການຮ່ວມມືທາງການຄ້າໃນກອບສອງຝ່າຍ ຫຼື ພາກພື້ນ. ໃນຂະນະທີ່ການຮ່ວມມືທາງການຄ້າຮູບແບບດັ່ງກ່າວສົ່ງຜົນ ໃຫ້ການຂະຫຍາຍຕົວຢ່າງເຂັ້ມແຂງຂອງການຂົນສົ່ງສິນຄ້າຂ້າມຊາຍແດນ, ການບໍລິການ ແລະ ການລົງທຶນ, ຊຶ່ງສ່ວນໃຫຍ່ການຂະຫຍາຍຕົວດັ່ງກ່າວແມ່ນຍັງຖືກຂັບເຄື່ອນດ້ວຍຄວາມຕ້ອງການດ້ານຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດຂອງ ສປປລາວ ທີ່ເພີ່ມຂຶ້ນໃນແຕ່ລະໄລຍະ.

ການສົ່ງອອກຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດ ໄດ້ສ້າງຜົນປະໂຫຍດອັນໃຫຍ່ຫຼວງໃຫ້ແກ່ການຂະຫຍາຍຕົວທາງດ້ານເສດຖະກິດຂອງລາວ, ເພີ່ມລາຍຮັບປະຈຳປີ ແລະ ພັດທະນາໂຄງລ່າງພື້ນຖານ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ການທີ່ຈະເອື້ອຍອີງໃສ່ຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດເປັນແຫຼ່ງລາຍຮັບຕົ້ນຕໍ ຂອງການຂະຫຍາຍຕົວທາງເສດຖະ

ກິດນັ້ນແມ່ນມີຄວາມສ່ຽງອັນໃຫຍ່ຫຼວງ ຕໍ່ການພັດທະນາເສດຖະກິດແບບຍືນຍົງ ໃນໄລຍະຍາວ. ນອກນັ້ນ, ຂະແໜງການນີ້ ກໍ່ບໍ່ໄດ້ສ້າງວຽກເຮັດງານທຳ ແລະ ລາຍ ຮັບທີ່ຖືວ່າເປັນປະໂຫຍດໃຫ້ແກ່ປະຊາ ຊົນສ່ວນໃຫຍ່ພໍປານໃດ.

ເບິ່ງຄືວ່າ ແນວໂນ້ມໃນການລົງ ຫິນໃນປະຈຸບັນແມ່ນບໍ່ໄດ້ສ້າງໂອກາດໃຫ້ ແກ່ແມ່ຍິງເພື່ອສ້າງລາຍຮັບ ແລະ ປັບປຸງ ຄຸນນະພາບຊີວິດຂອງເຂົາເຈົ້າ. ປະເພດ ການລົງທຶນທີ່ສາມາດສ້າງການປ່ຽນແປງ ໃນທາງບວກສຳລັບຊີວິດຂອງເພດຍິງ ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີແຮງງານທີ່ມີທັກສະ ແລະ ສະພາບທີ່ອ່ານວຍຕໍ່ການລົງທຶນ.

ເຖິງແມ່ນວ່າຕະຫຼາດແຮງງານ ລາວ ພວມມີການປ່ຽນແປງ ແຕ່ຍັງຄືວ່າ ເປັນຕະຫຼາດແຮງງານທີ່ກະແຈກກະຈາຍ ແລະ ຍັງສຸມໃສ່ການຜະລິດກະສິກຳເປັນ

ຕົ້ນຕໍ. ຊຶ່ງກວມອັດຕາສ່ວນຫຼາຍກວ່າ 70% ຂອງຄອບຄົວທັງໝົດ (ໃນນີ້ກວມເອົາ 40% ຂອງຄອບຄົວທີ່ອາໄສຢູ່ໃນຕົວເມືອງ) ແມ່ນຍັງອາໄສການຜະລິດກະສິກໍາ, ການປະມົງ ຫຼື ປ່າໄມ້ ແລະ ການຜະລິດໃຫຍ່ ຍັງເປັນລັກສະນະແບບຄອບຄົວ. ສະນັ້ນ ຈຶ່ງເປັນສິ່ງສໍາຄັນຢ່າງຍິ່ງທີ່ຈະສ້າງທາງເລືອກ ແລະ ໂອກາດທີ່ສາມາດສ້າງລາຍຮັບໃນຂະແໜງການອື່ນໆ ເປັນຕົ້ນແມ່ນຂະແໜງອຸດສາຫະກໍາປຸງແຕ່ງຫັດຖະກໍາ ແລະ ປຸງແຕ່ງຜະລິດຕະພັນກະສິກໍາ.

ເຖິງແມ່ນວ່າເສດຖະກິດຍັງສືບຕໍ່ອີງໃສ່ການຜະລິດກະສິກໍາຢູ່ກໍ່ຕາມ, ສປປ ລາວ ພວມຢູ່ໃນຂັ້ນຕອນຂ້າມຜ່ານໄປສູ່ລະບົບເສດຖະກິດອຸດສາຫະກໍາ. ບັນດາອຸດສາຫະກໍາ ແລະ ການບໍລິການທີ່ພວມຂະຫຍາຍຕົວຢ່າງໄວວາເຊັ່ນວ່າອຸດສາຫະ

ກໍາຕັດຫຍິບ, ການບໍລິການ - ຕ້ອນຮັບ ແລະ ການທະນາຄານ ແມ່ນພວມເປັນທີ່ດຶງດູດແຮງງານໄວໜຸ່ມ.

ປະຈຸບັນ ຂະແໜງບໍລິການມີການຈ້າງງານຄື: ປະມານ 18% ແມ່ນແຮງງານຊາຍ ແລະ 15,5% ແມ່ນເພດຍິງຕາມລຳດັບ ໃນຂະນະທີ່ຂະແໜງອຸດສາຫະກໍາປຸງແຕ່ງມີການຈ້າງງານຄື: 5,5% ຂອງແຮງງານເປັນເພດຊາຍ ແລະ 6,2% ແມ່ນເພດຍິງ. ເຖິງແມ່ນວ່າແຮງງານຍິງຈະປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນຂະແໜງອຸດສາຫະກໍາປຸງແຕ່ງເປັນສ່ວນໃຫຍ່ ແຕ່ພວກເຂົາມັກໄດ້ເຮັດວຽກໃນລະດັບທີ່ຕໍ່າກວ່າເພດຊາຍ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ວຽກໃໝ່ຈໍານວນຫຼາຍໃນຂະແໜງອຸດສາຫະກໍາປຸງແຕ່ງແມ່ນສໍາລັບແຮງງານທີ່ຂາດທັກສະຄວາມສາມາດ, ຊຶ່ງເປັນວຽກທີ່ໄດ້ຮັບຄ່າຕອບແທນຕໍ່າສຸດ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມໝັ້ນຄົງ.

ການເຂົ້າເຖິງການຝຶກອົບຮົມເພື່ອພັດທະນາທັກສະເພື່ອສາມາດເຮັດວຽກໃນໜ້າທີ່ຕໍ່າແໜ່ງຜູ້ຄຸມງານ ຫຼື ຜູ້ຈັດການນັ້ນ ແມ່ນຍັງຈໍາກັດສໍາລັບທຸກຄົນ ແລະ ເພດຍິງກໍ່ຍິ່ງພົບອຸປະສັກຫຼາຍກວ່າ ເນື່ອງຈາກປະເພນີທີ່ເຄີຍປະຕິບັດມາ ແລະ ຄວາມເຊື່ອທີ່ວ່າແມ່ຍິງຄວນຢູ່ເຮືອນ ແລະ ລ້ຽງລູກ.

ຄວາມແຕກໂຕນຂອງລາຍຮັບທີ່ເພີ່ມຂຶ້ນລະຫວ່າງ ແຮງງານຊາຍ ແລະ ຍິງ ໃນທຸກລະດັບການສຶກສາ ໃນປີ 2007/08 ສະແດງໃຫ້ເຫັນລາຍຮັບຂອງແຮງງານຍິງແມ່ນ 14% ຫາ 15% ນ້ອຍກວ່າແຮງງານຊາຍ ເຖິງແມ່ນວ່າໜ້າວຽກຈະຄ້າຍຄືກັນ ແລະ ມີລະດັບຄວາມຮູ້ຄວາມສາມາດໃກ້ຄຽງກັນກໍ່ຕາມ. ຊ່ອງຫວ່າງດັ່ງກ່າວຍັງຄົງສືບຕໍ່ຂະຫຍາຍອອກໄປເປັນ 18% ເຖິງ 19% ໃນປີ 2012/13.

ຄວາມແຕກໂຕນລະຫວ່າງບົດບາດຍິງ-ຊາຍ ແມ່ນຖືວ່າໃຫຍ່ທີ່ສຸດໂດຍສະເພາະແມ່ນ ໃນກຸ່ມຄົນທີ່ມີການສຶກສາຕໍ່າ.

ໃນຂະນະທີ່ຄວາມຈໍາເປັນຂອງ ແຮງງານດ້ານອຸດສາຫະກໍາປຸງແຕ່ງທີ່ມີ ທັກສະເພີ່ມຂຶ້ນ, ມີພຽງປະມານເຄິ່ງຂອງ ຈໍານວນນັກຮຽນວິຊາຊີບທັງໝົດທີ່ສຸມ ໃສ່ຮໍາຮຽນໃນຂະແໜງການດັ່ງກ່າວ ໃນ ນັ້ນມີພຽງປະມານ 8% ຂອງນັກຮຽນຍິງ ທີ່ລົງທະບຽນຮຽນຫຼັກສູດຝຶກອົບຮົມວິຊາ ຊີບດ້ານອຸດສາຫະກໍາ, ໃນຂະນະທີ່ນັກ ຮຽນຍິງທີ່ເຂົ້າຮັບການຝຶກອົບຮົມກ່ຽວກັບ ຂະແໜງບໍລິການ ມີສູງເຖິງ 73%. ເຖິງ ແມ່ນວ່າມີແມ່ຍິງລາວຈໍານວນຫຼາຍທີ່ເປັນ ເຈົ້າຂອງ ແລະ ບໍລິຫານກິດຈະການຂອງ ຕົນເອງ, ສ່ວນໃຫຍ່ແລ້ວກິດຈະການດັ່ງ ກ່າວເປັນພຽງທຸລະກິດຂະໜາດນ້ອຍ. ຢູ່ ໃນອັດຕາສ່ວນຂອງໂຄງສ້າງການເປັນເຈົ້າ ຂອງກິດຈະການແມ່ຍິງກວມເອົາ 55.3% ສໍາລັບທຸລະກິດຂະໜາດນ້ອຍແຕ່ຕົວເລກ ນີ້ໄດ້ຫຼຸດລົງເຫຼືອປະມານ 20% ສໍາລັບທຸ ລະກິດຂະໜາດກາງ ແລະ ໃຫຍ່. ສ່ວນ ໃຫຍ່ແລ້ວແມ່ຍິງແມ່ນເປັນເຈົ້າຂອງ ຫຼື ບໍ ລິຫານທຸລະກິດຄ້າຂາຍຍ່ອຍ, ໃນຂະນະ ທີ່ເຂົາເຈົ້າເປັນເຈົ້າຂອງພຽງໜຶ່ງໃນສາມ

ຂອງບັນດາທຸລະກິດອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງ ແລະ ມີພຽງໜຶ່ງໃນສີ່ຂອງບັນດາບໍລິສັດ ອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງທີ່ມີແມ່ຍິງຢູ່ໃນຕຳ ແໜ່ງບໍລິຫານ.

ບັນດາຕົວເລກເຫຼົ່ານີ້ສະແດງ ໃຫ້ເຫັນວ່າ ເຈົ້າຂອງກິດຈະການທີ່ເປັນ ແມ່ຍິງຍັງປະສົບກັບຫຼາຍບັນຫາໃນການ ເຂົ້າເຖິງການສະໜັບສະໜູນ ແລະ ຊັບ ພະຍາກອນເພື່ອຂະຫຍາຍທຸລະກິດ, ເຄືອ ຂ່າຍທຸລະກິດ, ສິນເຊື່ອ ແລະ ທັກສະໃນ ການບໍລິຫານ. ຍັງມີຫຼັກຖານບາງຢ່າງສະ ແດງໃຫ້ເຫັນວ່າແມ່ຍິງຍັງມີຂໍ້ຈຳກັດດ້ານ ປະເພນີທີ່ເຄີຍປະຕິບັດກ່ຽວກັບບົດບາດ ຍິງ-ຊາຍທີ່ສົ່ງຜົນເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາເຈົ້າ ບໍ່ສາມາດອຸທິດກຳລັງແຮງຂອງຕົນເພື່ອ ການບໍລິຫານ ແລະ ການຂະຫຍາຍທຸລະ ກິດຂອງຕົນ.

ເນື່ອງຈາກບັນດາກິດຈະການທີ່ ມີເຈົ້າຂອງ ແລະ ບໍລິຫານໂດຍແມ່ຍິງສ່ວນ ໃຫຍ່ແມ່ນຂະໜາດນ້ອຍ ແລະ ເຂົາເຈົ້າ ບໍ່ໄດ້ຮັບໂອກາດທີ່ຈະເຂົ້າເຖິງເຄືອຂ່າຍ ດ້ານທຸລະກິດ, ການຕິດຕໍ່, ຂໍ້ມູນຂ່າວ ສານ ແລະ ທັກສະຕ່າງໆ ສະນັ້ນ ເຮັດໃຫ້ ເຂົາເຈົ້າມີໂອກາດໜ້ອຍທີ່ຈະເຂົ້າຮ່ວມໃນ ຕະຫຼາດສົ່ງອອກ.

ການສ້າງຄວາມສະເໝີພາບລະ ຫວ່າງ ຍິງ-ຊາຍ ໃນຂະແໜງ ອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງ ແລະ ການບໍລິຫານມີຫຼາຍວິທີທີ່ສາ ມາດເລີ່ມຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໄດ້ ເພື່ອແກ້ໄຂບັນຫາຄວາມບໍ່ເໝີ ພາບລະຫວ່າງຍິງ-ຊາຍ.

ຖືວ່າເປັນສິ່ງທີ່ຈຳເປັນຕ້ອງມີຂໍ້ ມູນລະອຽດ ກ່ຽວກັບບົດບາດຍິງ-ຊາຍ ເພື່ອສາມາດລະບຸສະຖານະຂອງເພດຍິງ ໃນແງ່ການເຂົ້າເຖິງສິນເຊື່ອການລົງທຶນ ແລະ ການຝຶກອົບຮົມ. ພະນັກງານກະຊວງ ອຸດສາຫະກຳ ແລະ ການຄ້າຈຳເປັນຕ້ອງມີ ຄວາມສາມາດໃນການວິເຄາະຂໍ້ມູນ ແລະ ຫັນເປັນແຜນຈັດຕັ້ງປະຕິບັດເພື່ອສົ່ງເສີມ

ສິດສະເໝີພາບລະຫວ່າງຍິງ-ຊາຍ ໃນວຽກ ງານການຄ້າ.

ເຈົ້າຂອງກິດຈະການ, ຜູ້ຈັດການ ແລະ ຜູ້ວາງນະໂຍບາຍ ຈຳເປັນຕ້ອງມີ ຄວາມຮັບຮູ້ ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ດີຂຶ້ນ ກ່ຽວກັບຜົນກະທົບດ້ານລົບທີ່ມີຕໍ່ເພດຍິງ ຈາກການເປີດການຄ້າເສລີ, ກ່ຽວກັບຂໍ້ ຈຳກັດດ້ານການຄ້າທີ່ແມ່ຍິງປະເຊີນໜ້າ ຢູ່, ແລະ ກ່ຽວກັບສິ່ງທ້າທາຍ ແລະ ໂອ ກາດໃໝ່ໆ ໃນຂະແໜງການ. ເຈົ້າຂອງ ກິດຈະການ ແລະ ສະມາຄົມ ຈຳເປັນຕ້ອງ ຮັບຮູ້ເຖິງຂີດຈຳກັດດ້ານສັງຄົມ ທີ່ເປັນຕົວ ຈຳກັດສັກກະຍະພາບຂອງແມ່ຍິງ ຜູ້ທີ່ມີ ຄວາມຕ້ອງການວຽກງານໃນຕຳແໜ່ງບໍລິ ຫານທີ່ສູງຂຶ້ນ ແລະ ຜູ້ທີ່ມີຄວາມຕ້ອງການ ທີ່ລວມທັງມີລາພັກເກີດລູກ, ການຊັບ ຊ້ອນໜ້າວຽກທີ່ສາມາດປັບປ່ຽນໄດ້ຕາມ ຄວາມເໝາະສົມ ແລະ ໂອກາດໃນການ ໄດ້ຮັບການຝຶກອົບຮົມ ແລະ ການສຶກສາ ການປະສານງານທີ່ດີລະຫວ່າງພາກສ່ວນ ເອກະຊົນ ແລະ ພາກສ່ວນປະຊາສັງຄົມ ສາມາດຊ່ວຍເຫຼືອຜູ້ປະກອບການ ແລະ ຜູ້ ຜະລິດທີ່ເປັນເພດຍິງ ໃຫ້ສາມາດເຂົ້າເຖິງ ຂໍ້ມູນ ແລະ ເຄືອຂ່າຍດ້ານທຸລະກິດ.

ຕ້ອງສ້າງການເຊື່ອມໂຍງລະ ຫວ່າງທະນາຄານ ແລະ ຜູ້ປະກອບການ ທີ່ເປັນເພດຍິງ ຮັບປະກັນການເຂົ້າເຖິງ ແຜນງານສິນເຊື່ອດອກເບ້ຍຕ່ຳ ແລະ ຄວາມ ເຂົ້າໃຈທີ່ດີພາຍໃນກຸ່ມນັກທຸລະກິດຕໍ່ກັບ ໂອກາດໃນການເຂົ້າເຖິງຂໍ້ມູນ, ຄວາມຮູ້ ແລະ ສິນເຊື່ອເຊັ່ນ: ກອງທຶນ SME ພົ້ມ ການສະໜັບສະໜູນສຳລັບກຸ່ມຜູ້ຜະລິດ ທີ່ເປັນເພດຍິງ (ຕົວຢ່າງ: ການຜະລິດຫັດ ຖະກຳ ແລະ ຕຳແຜ່ນ)ຈະສາມາດປັບປຸງ ການແລກປ່ຽນຂໍ້ມູນຂ່າວສານກ່ຽວກັບ ໂອກາດທາງການຕະຫຼາດ, ການຄ້າ ແລະ ການເຂົ້າເຖິງຕະຫຼາດຢູ່ຕ່າງປະເທດ.

ອຳນວຍຄວາມສະດວກໃຫ້ສາ ມາດເຂົ້າເຖິງການສຶກສາທີ່ດີ, ການພັດທະ ນາທັກສະຄວາມສາມາດ ແລະ ການຝຶກ ອົມຮົມ ສຳລັບແມ່ຍິງໃນຂະແໜງອຸດສາ ຫະກຳປຸງແຕ່ງ (ໂດຍສະເພາະຂະແໜງ ການຕັດຫຍິບ) ຈະສາມາດສ້າງແຮງງານ ທີ່ມີທັກສະທີ່ຈຳເປັນ ແລະ ສາມາດດຶງດູດ

ເອົາການລົງທຶນໃຫ້ຢູ່ໃນລະດັບທີ່ສູງຂຶ້ນ. ວຽກງານນີ້ສາມາດປະສົມຜົນສຳເລັດໄດ້ ໂດຍຜ່ານການຝຶກອົບຮົມວິຊາຊີບ ແລະ ການຝຶກອົບຮົມສະເພາະວຽກງານອຸດສາ ຫະກຳ. ແມ່ຍິງຈຳນວນຫຼາຍຄວນໄດ້ຮັບ ການສະໜັບສະໜູນໃນການສຶກສາຮ່ຳ ຮຽນ ແລະ ການຝຶກອົບຮົມໃນຂະແໜງ ການທີ່ມີຄວາມຕ້ອງການສູງເຊັ່ນ: ການບໍລິ ຫານຫົວໜ່ວຍທຸລະກິດອຸດສາຫະກຳປຸງ ແຕ່ງ ແລະ ການບໍລິການດ້ານການທ່ອງ ທ່ຽວ.

ການຮ່າງລະບຽບການ ແລະ ນະ ໂຍບາຍມີບົດບາດໃນການຮັບປະກັນໃຫ້ ແມ່ຍິງໄດ້ຮັບຄ່າແຮງງານຢ່າງເທົ່າທຽມ ແລະ ການເຂົ້າເຖິງໂອກາດດ້ານວຽກເຮັດ ງານທຳ, ການລາພັກ, ການພັກເຈັບເປັນ ແລະ ໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງຈາກການຖືກ ແບ່ງແຍກ.

ບົດຮຽນຈາກຕ່າງປະເທດສະ ແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ບົດບາດຍິງ-ຊາຍ ໂດຍ ສະເພາະແມ່ນລະດັບຂີດຄວາມສາມາດ ດ້ານເສດຖະກິດຂອງແມ່ຍິງ, ແມ່ນກ່ຽວ ພັນຢ່າງໃກ້ຊິດຕິດແທດກັບການຂະ ຫຍາຍຕົວດ້ານເສດຖະກິດ ແລະ ການຫຼຸດ ຜ່ອນຄວາມທຸກຍາກ. ດ້ວຍວິທີການນີ້, ແມ່ຍິງລາວຈະສາມາດມີບົດບາດສຳຄັນ ໃນການສ້າງ, ດຳເນີນການ ແລະ ເສີມຂະ ຫຍາຍທຸລະກິດ ຊຶ່ງຖືເປັນປັດໄຈຂັບເຂື່ອນ ທີ່ສຳຄັນພື້ນຖານຂອງການຂະຫຍາຍຕົວ ດ້ານເສດຖະກິດ ແລະ ການພັດທະນາ.

Gender And Trade

In Lao PDR, 2016

Trade policy and practice can have profound impacts on the social and economic status of women. In Lao PDR, men and women are encountering different challenges and opportunities due to recent trade liberalization designed to integrate Lao trade more fully into the world economy.

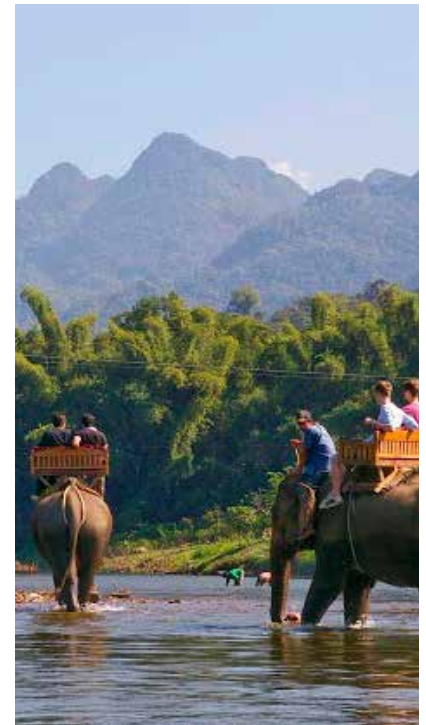
Lao PDR has actively liberalized its trade and investment regime, largely influenced by bilateral and regional trade

agreements. While this has resulted in strong growth in the cross-border flow of goods, services and investment, much of this growth has been driven by growing demand for Lao PDR's natural resources.

Exporting natural resources has brought significant benefits to the Lao economy through economic growth, increased fiscal revenue and improved infrastructure. However, an over reliance on the natural resourc-

es sector as the primary source of economic growth brings with it serious risks to sustainable long-term development. In addition, this sector does not generate the broad-based employment and income creation that will benefit a significant proportion of the population.

Existing trends in investment tend not to result in opportunities for women to increase their income and improve their standard of living. The kind of

investment that would make positive changes to women's lives would require a better skilled labor force and a more favorable investment climate.

The Lao labor market, although changing, remains highly informal and centered on agriculture. The main activity of more than 70% of households (including 40% of urban households) is based on agriculture, fishing or forestry, and most of this work is based on family-run smallholdings. It is important, therefore, to create alternative and more lucrative opportunities to earn income, in sectors such as handicraft production and agro-processing.

Despite the continuing reliance on agriculture, Lao PDR is undergoing a transition to an industrial economy. The rapidly growing industrial and service sectors, featuring activities including garment production, hospitality and banking, are

increasingly attracting young people.

The service sector currently employs around 18% and 15.5% of the male and female labor force, respectively, while manufacturing employs 5.5% of the male labor force and 6.2% of the female labor force. However, while women form the majority of the manufacturing workforce, they tend to occupy lower level jobs. Furthermore, a large proportion of new manufacturing jobs are for unskilled labor, which are the lowest paid and most insecure. Access to training for the skills required for supervisory and managerial jobs is limited for all, and women face the further obstacle of traditional gender norms and the expectation that they will be home makers and raise children.

There is an increasing gap between men and women's earnings across different ed-

ucation levels. In 2007/08, women earned between 14% and 15% less than men while performing identical work, although they had the same level of education. This gap widened to between 18% and 19% in 2012/13. The gender gap is largest at the low end of education achievement.

While there is a growing need for skilled manufacturing workers, only about half of vocational students are focusing on that area. Only some 8% of female students are enrolled in an industrial vocational course, while 73% of students in service-oriented vocational training are women.

While more Lao women are owning and managing firms, these are much more likely to be small enterprises. Women are included in the ownership structure of 55.3% of small firms, but this figure decreases to around 20% of medium-sized

and large firms. Women tend to own or manage retail businesses, while they are owners of only about a third of manufacturing firms, and only about a quarter of manufacturers have women in top managerial positions.

These figures suggest that female entrepreneurs face a range of problems accessing to the support and resources

to expand their businesses, business networks, credit, and management skills. Anecdotal evidence also suggests that women are constrained by gender norms, with the result that they are unable to devote the necessary time to growing their businesses.

Because firms owned and managed by women tend to be small, and because they do not have equal access to the business networks, contacts, information and skills, they are less likely to participate in the export market.

Bringing gender balance to the Lao manufacturing and service sectors

There are many ways to begin to address this inequality.

More gender-disaggregated data is needed to identify the situation of women in terms of their access to credit, investment and training, and Ministry of Industry and Commerce staff must have the capacity to analyze the data and translate it into action to promote gender equality in trade.

There needs to be better awareness among business owners and managers and policy makers of the way trade liberalization is negatively impacting on women, of the constraints women face in trade, and of emerging challenges and opportunities in the sector. Business owners and associations also need to be aware of the social constraints faced by women striving for higher managerial positions, and the need for strategies including maternity leave, flexible working arrangements and opportunities for training and education. Better collaboration between private and civil society actors

can also help female entrepreneurs and producers to get better access to information and business networks.

Links between banks and women entrepreneurs need to be built, enabling affordable credit programmes and better awareness among the business community of opportunities to access knowledge and credit, such as the SME Fund. Increased support for women producer groups (for example in handicrafts and textiles) would improve information sharing around market opportunities and trading and access to foreign markets.

Enabling better access to education, skills development and training for women in the manufacturing sector (especially garment manufacture) would create a more skillful workforce that attracts a higher level of investment. This can be achieved through vocational training centres and industry-specific training. More women should also be supported to study and train in areas where there is high demand, for example in managing manufacturing firms and tourism services.

Legislation and policy making also have a role in guaranteeing women equal pay and access to job opportunities, parental and sick leave, and protection from discrimination.

International evidence shows that gender equality, and in particular the level of women's economic empowerment, is closely related to economic growth and poverty reduction. In this way, Lao women can have a significant role in creating, running and growing businesses as a fundamental driver for economic growth and development.

ການປັບປຸງລະບຽບການ ດ້ານການບໍລິການ ໃນ ສປປ ລາວ

ເຖິງແມ່ນວ່າລະບົບເສດຖະກິດ ໃນທົ່ວໂລກກຳລັງພົບກັບສິ່ງທ້າທາຍ, ສປປ ລາວ ຍັງປະສົບຜົນສຳເລັດໃນການ ຮັກສາອັດຕາການຂະຫຍາຍຕົວດ້ານເສດ ຖະກິດປະຈຳປີ ສູງກວ່າ 7% ໃນທົດສະ ວັດທີ່ຜ່ານມາ. ປັດໄຈຂັບເຄື່ອນຕົ້ນຕໍຂອງ ການຂະຫຍາຍຕົວນີ້ ແມ່ນຂະແໜງບໍລິ ການ, ຂະແໜງພະລັງງານໄຟຟ້າ, ຂະແໜງ ການກໍ່ສ້າງ ແລະ ຂະແໜງການແປຮູບອາ ຫານ. ຂະແໜງບໍລິການເຕີບໃຫຍ່ຂະ ຫຍາຍຕົວໄວກວ່າລະບົບເສດຖະກິດໂດຍ ລວມ ໂດຍຂະຫຍາຍຕົວຢູ່ທີ່ 9% ໃນ 2013. ຂະແໜງການທ່ອງທ່ຽວຄິດເປັນ 78% ຂອງການສົ່ງອອກການບໍລິການ ທັງໝົດ. ນັບຕັ້ງແຕ່ປີ 2000 ເປັນຕົ້ນ ມາ, ໂຄງສ້າງດ້ານເສດຖະກິດຂອງ ສປປ ລາວ ໄດ້ຫັນປ່ຽນຈາກການເນັ້ນໜັກໃສ່ ການຜະລິດກະສິກຳເປັນຫຼັກກຳກ້າວໄປສູ່ ການຜະລິດອຸດສາຫະກຳເທື່ອລະກ້າວ. ມູນ ຄ່າການສົ່ງອອກແມ່ນສູງກວ່າມູນຄ່າການ ນຳເຂົ້າ 236 ລ້ານໂດລາສະຫະລັດໃນປີ 2012.

ລວມທັງກ່ອນການເຂົ້າເປັນສະ ມາຊິກຂອງອົງການການຄ້າໂລກ (WTO) ໃນປີ 2013, ສປປ ລາວ ໄດ້ປະສົບຜົນ ສຳເລັດໃນການສ້າງສາຍພົວພັນດ້ານການ ຄ້າກັບສາກົນ. ໃນລະດັບພາກພື້ນ, ສປປ ລາວມີພັນທະໃນການປັບປຸງໂຄງປະກອບ ດ້ານກົດໝາຍວ່າດ້ວຍການຄ້າໂດຍຜ່ານ ຂໍ້ຕົກລົງວ່າດ້ວຍການຄ້າໃນການບໍລິການ ຂອງອາຊຽນ (ATISA). ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ ຕາມ, ການຂາດຄວາມສາມາດທີ່ພຽງພໍກຳ ລັງເປັນສິ່ງກົດຂວາງໃຫ້ແກ່ບັນດາໜ່ວຍ ງານທີ່ພະຍາຍາມຈະປະຕິບັດຕາມພັນທະ ຂອງຕົນ ແລະ ຍັງຄົງມີສິ່ງທ້າທາຍ ໃນ ການສ້າງໂຄງປະກອບດ້ານກົດລະບຽບທີ່ມີ ປະສິດທິຜົນ.

ຂໍ້ຈຳກັດໃນຂອດການບໍລິຫານ ທີ່ສົ່ງຜົນກະທົບຕໍ່ຄຸນນະພາບຂອງລະບຽບ ການ ຊຶ່ງລວມມີບັນດາກົດໝາຍ ແລະ ຂໍ້ກຳນົດທີ່ບໍ່ຈະແຈ້ງ, ບັນດາກົດໝາຍທີ່ ຍັງບໍ່ສຳເລັດ ຫຼື ລ້າສະໄໝ ແລະ ການພັດ ທະນາລະບຽບການເພື່ອຕອບສະໜອງ ຄວາມຕ້ອງການດ້ານກົດໝາຍທີ່ລ້າຊ້າ.

ນອກຈາກນັ້ນ, ຂໍ້ບົກຜ່ອງຕ່າງໆໃນການຕິດຕາມກວດກາການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດບັນດາກົດລະບຽບ ເພື່ອຮັບປະກັນການບັງຄັບໃຊ້ກົດໝາຍຢ່າງມີປະສິດທິພາບ ຍັງສາມາດທຳລາຍຜົນໄດ້ຮັບ ທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນປະຕິຮູບດ້ານກົດລະບຽບ.

ມາດຕະການເພື່ອແກ້ໄຂລະບຽບການດ້ານການບໍລິການ

ສປປລາວໄດ້ມີຄວາມຄືບໜ້າອັນສຳຄັນໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດວາລະການປະຕິຮູບດ້ານກົດລະບຽບ. ໄລຍະນີ້ແມ່ນຖືວ່າເປັນໄລຍະທີ່ເໝາະສົມໃນການປັບປຸງການປະຕິບັດດ້ານທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບປັດໄຈຕັດສິນການສົ່ງອອກການບໍລິການ, ຊຶ່ງປະກອບມີດ້ານທັກສະ ແລະ ການບໍລິຫານຄຸ້ມຄອງ ແລະ ໂຄງປະກອບດ້ານນິຕິກຳ, ທັງນີ້ເພື່ອໃຫ້ສາມາດແກ້ບກ່ຽວເອົາຜົນປະໂຫຍດຈາກຂະແໜງບໍລິການທີ່ມີປະສິດທິຜົນ ຊຶ່ງຈະຊ່ວຍອຳນວຍຄວາມສະດວກໃຫ້ກັບຂະບວນການຜະລິດ ແລະ ສ້າງຄວາມຫຼາກຫຼາຍທາງດ້ານເສດຖະກິດ.

ການບໍລິຫານຄຸ້ມຄອງຂະແໜງບໍລິການຂອງລາວ ແມ່ນອາໄສຄວາມຄືບໜ້າໃນຂໍ້ລິເລີ່ມໂຄງການຕ່າງໆ ເພື່ອປັບປຸງການເຂົ້າເຖິງລະບຽບການດ້ານທຸລະກິດຂອງປະຊາຊົນ ແລະ ປັບປຸງກິນໄກ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ນະໂຍບາຍດ້ານການຄ້າສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້ງ່າຍຂຶ້ນ.

ໃນຂະນະທີ່ບາງຂະແໜງການເຊັ່ນ: ທະນາຄານໄດ້ເປີດເສລີ ແລະ ມີກົດລະບຽບຄຸ້ມຄອງເປັນຢ່າງດີ ແຕ່ຂະ

ແໜງການອື່ນໆເຊັ່ນ: ໂທລະຄົມມະນາຄົມ ແລະ ປະກັນໄພ ຍັງຂາດຜູ້ຄຸມຄອງດ້ານລະບຽບການທີ່ເປັນເອກະລາດ. ໃນເວລາດຽວກັນນັ້ນ, ຜູ້ໃຫ້ບໍລິການ ກໍ່ປະສົບຂໍ້ຫຍຸ້ງຍາກໃນການຂໍຂຶ້ນທະບຽນທຸລະກິດ ແລະ ດ້ານພາສີອາກອນ. ການໃຫ້ບໍລິການທີ່ເປັນມືອາຊີບ ຍັງບໍ່ທັນໄດ້ຮັບການພັດທະນາໃຫ້ດີຂຶ້ນ ເນື່ອງຈາກຍັງຂາດບຸກຄະລາກອນທີ່ມີຄວາມຮູ້ຄວາມສາມາດ ແລະ ໜ່ວຍງານດ້ານລະບຽບການທີ່ບໍ່ທັນເຂັ້ມແຂງ. ໃນຂະນະທີ່ ບັນດາບໍລິສັດຕ່າງປະເທດຍັງພົບກັບອຸປະສັກຫຼາຍດ້ານໃນການດຳເນີນທຸລະກິດໃນຂະແໜງການບໍລິການດ້ານນິຕິກຳຢູ່ໃນ ສປປ ລາວ, ແຕ່ຂະແໜງບັນຊີ ແລະ ຂະແໜງວິສະວະກຳແມ່ນພົບອຸປະສັກນ້ອຍກວ່າຈາກຂໍ້ຈຳກັດທາງດ້ານການຄ້າ.

ຂະແໜງການທ່ອງທ່ຽວ ຖືເປັນອີກຂະແໜງການໜຶ່ງທີ່ມີທ່າແຮງສູງ ຊຶ່ງສ້າງຜົນປະໂຫຍດໃຫ້ແກ່ເສດຖະກິດ ແລະ ກຳລັງແຮງງານຂອງລາວ. ຂະແໜງການນີ້ຍັງສາມາດຂະຫຍາຍຕົວໄດ້ອີກ ຖ້າມີການແກ້ໄຂບັນດາກົດໝາຍ ແລະ ລະບຽບການທີ່ຍັງບໍ່ທັນຈະແຈ້ງ ແລະ ມີການບັງຄັບປະຕິບັດມາດຕະຖານຕ່າງໆໃຫ້ດີຂຶ້ນ.

ບຸລິມະສິດ ສຳລັບ ສປປ ລາວ ໃນການປັບປຸງລະບຽບການດ້ານການບໍລິການ ແມ່ນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດລະບົບການໃຫ້ບໍລິການແບບດຽງຄູ່ກັນໄປພາຍໃຕ້ຂໍ້ຕົກລົງທົ່ວໄປວ່າດ້ວຍການຄ້າ ແລະ ກອບຂໍ້ຕົກລົງວ່າດ້ວຍການບໍລິການ ຂອງອາຊຽນ (AFAS). ວຽກງານນີ້ຈຳເປັນຕ້ອງນຳໃຊ້ຊັບພະຍາກອນຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ ເພື່ອຜັນຂະຫຍາຍຂໍ້ຜູກພັນດ້ານການຄ້າເຂົ້າໃນແຜນງານດ້ານນິຕິກຳ, ແລະ ເພື່ອສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ແກ່ຄວາມອາດສາມາດຂອງບັນດາສະຖາບັນ ແລະ ດ້ານລະບຽບການ.

IMPROVING SERVICE Regulation In Lao PDR

Despite the challenging global economic environment, Lao PDR has successfully sustained annual growth rates in excess of 7% over the past decade. The key drivers of this growth have been services, hydropower, construction and the food processing sector. Services have been growing slightly faster than the economy, expanding by 9% in 2013. Travel services account for some 78% of total service exports. Since 2000, the economic structure of Lao PDR has evolved from a heavy concentration on agriculture towards industrial production. Exports exceeded imports by US\$236 million in 2012.

Even before joining the World Trade organization (WTO) in 2013, Lao PDR was having

significant success in improving its foreign trade. At regional level, it is committed to improving its legal framework for trade through the ASEAN Trade in Services Agreement (ATISA). However, insufficient capacity hinders regulatory agencies striving to achieve their mandates, and challenges to creating an efficient regulatory framework remain.

Restrictive administrative practices that affect regulatory quality include unclear laws and requirements, incomplete or dated legislation and the slow development of regulations to meet laws. Furthermore, deficiencies in monitoring the implementation of rules to ensure effective enforcement can undermine the gains made in regulatory reform.

CUSTOMER SERVICE

- Excellent
- Very Good
- Good
- Average
- Poor

Measures to address service regulation

Lao PDR has made significant progress in implementing its regulatory reform agenda. Now is the time to improve its performance in relation to the determinants of service exports, namely skills and the governance and regulatory framework, in order to reap the benefits of an efficient services sector that eases production, thereby creating economic diversification.

Governance of the Lao service sector depends on advancing initiatives to improve public access to business regulations, and improving mechanisms to make trade policy information more understandable.

While some sectors, like banking, have been liberalised and comparatively well regulated, others, including telecommunications and insurance, lack an independent regulator. Service providers, meanwhile, are faced with issues related to business registration and taxation. Professional services are relatively undeveloped, with a shortage of qualified personnel and weak regulatory agencies. While there are strong barriers to foreign participation in Lao Legal services, the accounting and engineering sectors are relatively less constrained by trade limitations.

Tourism has significant potential to benefit the Lao economy and workforce, and it can be helped to flourish if unclear laws and regulations are addressed, and if standards are more strongly enforced.

The priority for Lao PDR in improving service regulation is to implement the parallel service regimes under the General Agreement on Trade in Services and the ASEAN Framework Agreement on Services (AFAS). This will require the deployment of significant resources to translate trade commitments into the legislative framework, and strengthen regulatory and institutional capacity.

ມາດຕະການ ທີ່ບໍ່ແມ່ນພາສີ ແລະ ການເຊື່ອມໂຍງເຂົ້າສູ່ ລະບົບເສດຖະກິດໂລກ

ເນື່ອງຈາກ ສປປ ລາວ ເປັນ ປະເທດນ້ອຍ, ເປັນປະເທດທີ່ເຊື່ອມໂຍງ ໃນພູມມິພາກ ແລະ ເປັນປະເທດທີ່ເພິ່ງ ພາການນຳເຂົ້າສິນຄ້າອຸປະໂພກ-ບໍລິໂພກ ຈາກພາຍນອກ, ການຂະຫຍາຍຕົວໃນອະ ນາຄົດຂອງ ສປປ ລາວ ແມ່ນເຊື່ອມຕໍ່ໂດຍ ກົງກັບຄວາມສາມາດຂອງປະເທດໃນ ການເຊື່ອມໂຍງເຂົ້າກັບເສດຖະກິດຂອງ ໂລກ. ສ່ວນໜຶ່ງທີ່ສຳຄັນຂອງໄລຍະຂ້າມ ຜ່ານນີ້ ແມ່ນການລົບລ້າງອຸປະສັກດ້ານ ການຄ້າ ຊຶ່ງລວມເຖິງມາດຕະການທີ່ບໍ່ ແມ່ນພາສີ ຫຼື Non-Tariff Measures (NTMs).

ໃນໄລຍະທົດສະວັດທີ່ຜ່ານມາ, ລັດຖະບານໄດ້ໃຫ້ບຸລິມະສິດໃນການເຊື່ອມ ໂຍງລະບົບເສດຖະກິດ ເຂົ້າສູ່ພາກພື້ນອາ ຊີຕາເວັນອອກສຽງໃຕ້ ແລະ ລະບົບການ ຄ້າແບບຫຼາຍຝ່າຍ. ສປປ ລາວ ໄດ້ລົງນາມ ໃນຂໍ້ຕົກລົງວ່າດ້ວຍການຄ້າດ້ານສິນຄ້າຂອງ ອາຊຽນ (ATIGA) ໃນປີ 2010 ແລະ ໄດ້ເຂົ້າເປັນສະມາຊິກອົງການການຄ້າໂລກ ຢ່າງເປັນທາງການໃນປີ 2013. ອີງຕາມ ຂໍ້ຕົກລົງເຫຼົ່ານີ້ ໄດ້ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີການ ປ່ຽນແປງທີ່ສຳຄັນ ຢູ່ໃນລະບົບພາສີ ແລະ ມາດຕະການທີ່ບໍ່ແມ່ນພາສີ (NTMs), ການປະຕິຮູບດ້ານອາກອນ ແລະ ການນຳ ໃຊ້ມາດຕະການຕ່າງໆເພື່ອອໍານວຍຄວາມ ສະດວກໃຫ້ແກ່ດ້ານການຄ້າ.

ແຜນງານທີ່ໄດ້ສ້າງຂຶ້ນ ແລ້ວນັ້ນ ແມ່ນໄດ້ຖືກອອກແບບມາເພື່ອລົບລ້າງ ອຸປະສັກຕ່າງໆທີ່ມີຕໍ່ການຄ້າ ແລະ ເພື່ອ ຊ່ວຍໃຫ້ບໍລິສັດທຸລະກິດແລະຜູ້ບໍລິໂພກ ຂອງລາວ ສາມາດເຂົ້າເຖິງສິນຄ້ານຳເຂົ້າ ໃນລາຄາຖືກ ແລະ ຍັງຊ່ວຍໃຫ້ໜ່ວຍງານ ຂອງລັດສາມາດຮັບປະກັນໄດ້ວ່າສິນຄ້າ ເຫຼົ່ານີ້ຖືກຕ້ອງສອດຄ່ອງກັບລະບຽບການ ພາຍໃນ ແລະ ຍັງເປັນການຫຼຸດຜ່ອນການ ຄ້ານອກລະບົບໄດ້ອີກທາງໜຶ່ງ.

ໃນຂະນະທີ່ການເຂົ້າເປັນສະມາ ຊິກຂອງອົງການການຄ້າໂລກ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ ມາດຕະການທີ່ບໍ່ແມ່ນພາສີຂອງລາວ ສອດຄ່ອງກັບມາດຕະການໃນພາກພື້ນ, ການຂໍອະນຸຍາດນຳເຂົ້າສິນຄ້າໃນປະຈຸບັນ ຍັງມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ ແລະ ມີຄ່າໃຊ້ຈ່າຍ ສູງ ຊຶ່ງເປັນການກົດຂວາງຄວາມສາມາດ ໃນການນຳເຂົ້າສິນຄ້າອອກສູ່ຕະຫຼາດ.

ລະບອບການອອກໃບອະນຸຍາດ ນຳເຂົ້າສິນຄ້າໃນປະຈຸບັນແມ່ນພົບກັບ ສາມບັນຫາຫຼັກຄື: ບັນຫາທີ່ໜຶ່ງ, ການອອກ ໃບອະນຸຍາດແມ່ນລວມສູນຢູ່ນະຄອນ ຫຼວງ, ຊຶ່ງສ້າງຄວາມບໍ່ສະດວກໃຫ້ແກ່ ຫົວໜ່ວຍທຸລະກິດຢູ່ເຂດຊົນນະບົດທີ່ ຕ້ອງເສຍເວລາ ແລະ ຊັບພະຍາກອນຈຳ

ນວນໜຶ່ງເພື່ອໃຫ້ໄດ້ຮັບໃບຢັ້ງຢືນທີ່ພວກ ເຂົາຕ້ອງການ. ບັນຫາທີ່ສອງ, ແມ່ນຍັງ ຂາດການປະສານງານທີ່ດີລະຫວ່າງຜູ້ມີ ອຳນາດໃນການອອກໃບອະນຸຍາດຢູ່ຂັ້ນ ສູນກາງແລະບັນດາໜ່ວຍງານຢູ່ຊາຍແດນ ທີ່ຕ້ອງບັງຄັບປະຕິບັດໃບອະນຸຍາດເຫຼົ່າ ນັ້ນ ຊຶ່ງເຮັດໃຫ້ເກີດຄວາມລ່າຊ້າ. ບັນຫາ ທ້າຍສຸດ, ຈຳເປັນຕ້ອງມີການສື່ສານທີ່ ດີຂຶ້ນກ່ຽວກັບຂັ້ນຕອນ ແລະ ຄວາມ ເໝາະສົມດ້ານເວລາລະຫວ່າງໜ່ວຍງານ ຂອງລັດຢູ່ຂັ້ນສູນກາງ ແລະ ຫົວໜ່ວຍ ທຸລະກິດ ເພື່ອຫຼີກລ້ຽງບັນຫາຄວາມລ່າຊ້າ ແລະ ຫຼີກລ້ຽງການຊຳລະເງິນນອກລະບົບ.

ໂຄງສ້າງຂອງການອະນຸຍາດໃນ ປະຈຸບັນ ສາມາດກະຕຸ້ນໃຫ້ຜູ້ນຳເຂົ້າຊອກ ຫາຊ່ອງທາງນອກລະບົບ ເພື່ອນຳເອົາສິນ ຄ້າເຂົ້າສູ່ຕະຫຼາດ, ຊຶ່ງເຮັດໃຫ້ສຸຂະພາບ ແລະ ຄວາມປອດໄພຂອງຜູ້ບໍລິໂພກຕົກຢູ່ ໃນຄວາມສ່ຽງ. ການສົ່ງຕໍ່ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍເພີ່ມ ເຕີມໃນການຂໍໃບອະນຸຍາດ ໃຫ້ເປັນພາ ລະຂອງຜູ້ບໍລິໂພກ ໂດຍຜູ້ປະກອບການ ໜາຍຄວາມວ່າຈະສົ່ງຜົນກະທົບດ້ານລົບ ໃຫ້ແກ່ພາກຄົວເຮືອນ. ຜົນກະທົບດັ່ງກ່າວ ສ່ວນໃຫຍ່ແລ້ວຈະແມ່ນແຕະຕ້ອງເຖິງ ຜູ້ບໍລິໂພກທີ່ທຸກຍາກ ຊຶ່ງເຂົາເຈົ້າຈຳເປັນ

ຕ້ອງໄດ້ໃຊ້ຈ່າຍເງິນສູງຂຶ້ນ ເພື່ອຊື້ສິນຄ້າ ທີ່ຈຳເປັນເຊັ່ນ: ພືດຜັກ, ອາຫານສຳເລັດ ຮູບ ແລະ ນ້ຳມັນພືດເຫຼົ່ານີ້ເປັນຕົ້ນ.

ກະຊວງອຸດສາຫະກຳ ແລະ ການ ຄ້າ ມີພາລະກິດໜ້າທີ່ໃນການທົບທວນ, ປຶກສາຫາລື ແລະ ສະເໜີການແກ້ໄຂລະ ບຽບການເພື່ອປັບປຸງ ແລະ ເຮັດໃຫ້ມາດ ຕະການທີ່ບໍ່ແມ່ນພາສີມີປະສິດທິພາບສູງ ຂຶ້ນ. ກົມການນຳເຂົ້າ ແລະ ສົ່ງອອກ (DI- MEX) ແມ່ນກອງເລຂາດ້ານວິຊາການ ໃນ ການທົບທວນມາດຕະການທີ່ບໍ່ແມ່ນພາສີ ຊຶ່ງເປັນອົງການຂອງລັດທີ່ຮັບຜິດຊອບ ໃນການປຶກສາຫາລື ແລະ ປັບປຸງບົດສະ ເໜີຕ່າງໆ ແລະ ຜັນຂະຫຍາຍການວິເຄາະ ດ້ານວິຊາການມາເປັນນະໂຍບາຍ.

ລັດຖະບານສາມາດດຳເນີນມາດຕະການ ເພື່ອແກ້ໄຂຂໍ້ຈຳກັດເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ຮັບປະກັນໃຫ້ ສປປ ລາວ ມີຖານະໂອກາດທີ່ດີ ເພື່ອຍາດແຍ່ງເອົາຜົນປະໂຫຍດຈາກການເຊື່ອມໂຍງເຂົ້າກັບລະບົບເສດຖະກິດໂລກ.

ການດຳເນີນການຢ່າງໜຶ່ງທີ່ສາມາດເຮັດໄດ້ແມ່ນການປະເມີນຜົນກະທົບດ້ານລະບຽບການ ຂອງໃບອະນຸຍາດນຳເຂົ້າຕ່າງໆ ແລະ ຄ່າທຳນຽມທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ. ຊຶ່ງຈະສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ຄວນຈະເກັບຄ່າທຳນຽມດ້ວຍວິທີໃດແລະເກັບຖີ່ປານໃດ, ແລະ ຈະຊ່ວຍໃຫ້ສາມາດຫຼຸດຜ່ອນພາລະດ້ານບໍລິຫານ ທີ່ພາກທຸລະກິດຕ້ອງຈ່າຍໃນເວລາທີ່ຂໍໃບອະນຸຍາດ. ມາດຕະການນີ້ສາມາດຕິດຕາມຜົນໄດ້ ໂດຍການທົບທວນຄືນໃບອະນຸຍາດຂອງແຕ່ລະຜະລິດຕະພັນ ຊຶ່ງມີຄວາມສຳຄັນຕໍ່ຊີວິດປະຈຳວັນຄົນລາວ, ແຕ່ບໍ່ໄດ້ສ້າງລາຍຮັບທີ່ສຳຄັນໃຫ້ ແກ່ໜ່ວຍງານທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ຍົກຕົວຢ່າງ: ລົດຖີບ, ເຄື່ອງມືອຸປະກອນກະກຽມອາຫານ, ເຕົາ ແຕ່ງກິນ, ລ້ຽງເດັກນ້ອຍ ແລະ ລົດຈັກ, ເຫຼົ່ານີ້ເປັນຕົ້ນ.

ການດຳເນີນການຂອງພາກລັດ ໃນການຫຼຸດຜ່ອນມາດຕະການທີ່ບໍ່ແມ່ນພາສີ ຈະລວມເອົາຄວາມຄືບໜ້າຂອງວຽກງານທີ່ໄດ້ເຮັດຜ່ານມາ ໃນການເຂົ້າຮ່ວມເປັນສະມາຊິກຂອງອົງການການຄ້າໂລກ (WTO) ແລະ ການລົງນາມໃນຂໍ້ຕົກລົງວ່າດ້ວຍການຄ້າຂາຍສິນຄ້າຂອງອາຊຽນ (ATIGA) ຊ່ວຍໃຫ້ ສປປ ລາວ ສາມາດປະຕິບັດສອດຄ່ອງກັນກັບປະເທດເພື່ອນບ້ານ, ຫຼຸດຜ່ອນການຄ້ານອກລະບົບ, ເຮັດໃຫ້ຂັ້ນຕອນການນຳເຂົ້າງ່າຍ ແລະ ວ່ອງໄວຂຶ້ນ ແລະ ຫຼຸດຜ່ອນພັນທະດ້ານການເງິນທີ່ມີຕໍ່ຜູ້ບໍລິໂພກ. ການເຊື່ອມໂຍງເຂົ້າກັບລະບົບເສດຖະກິດໂລກ ຈະນຳເອົາຜົນປະໂຫຍດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ມາໃຫ້ແກ່ຜູ້ປະກອບການ ແລະ ປະຊາຊົນໂດຍລວມ.

Non-Tariff Measures

And Integration into The Global Economy

As a small, land-linked and commodity-dependent country, Lao PDR's future growth is directly linked to its ability to integrate into the global economy. A crucial part of this transition will be the removal of barriers to trade including non-tariff measures (NTMs).

Over the past decade, the Government has prioritized the integration of the economy into the Southeast Asia region and the multilateral rules-based trading system. Lao PDR signed the ASEAN Trade in Goods Agreement (ATIGA) in 2010 and became a formal member of the World Trade Organization (WTO) in 2013. Accordance with these agreements required profound changes to its tariffs and NTMs, customs reform and the introduction of measures to facilitate trade.

The framework that has been established is designed to remove barriers to trade and allow Lao firms and consumers cost-efficient access to imports, and enables the Government to ensure that these goods meet domestic regulations, and that informal trade is minimized.

While the accession to the WTO brought Lao NTMs broadly into line with regional measures, the existing import licensing scheme remains cumbersome and costly, and hampers the ability to bring products into the market.

The current licensing scheme faces three main problems. Firstly, it is centralized in the capital, which disadvantages rural traders who must spend time and resources to obtain the certification they need. Secondly, there has been a lack of coordination between central license-granting authorities and the border agencies who must enforce them, which can cause delays. Finally, there needs to be better communication of

procedures and timelines between central Government and traders, to avoid delays and discourage informal payments.

The current license structure can encourage importers to resort to informal channels to bring their products to the market, which puts the health and safety of consumers at risk. Traders passing on the extra cost of obtaining licenses to consumers means that there is a negative impact on households. This impact is felt most by the poorest consumers, who must pay more for essential products, including vegetables,

processed food and vegetable oil.

The Ministry of Industry and Commerce (MOIC) already has a mandate to review, consult on, and propose modifications to regulations to streamline NTMs. The department of Imports and Exports (DIMEX) is the technical secretariat of the NTM Review Sub-Working Group (NRSWG), which is the interagency body in charge of discussing and streamlining proposals made by DIMEX at the highest level of government. It is MOIC's job to enable the NRSWG to translate tech-

more comprehensive review of licenses for products that, while important to Lao daily life, do not generate important revenue for line agencies, for example, bicycles, food preparation items, stoves, baby strollers and, to a lesser extent, motor-cycles.

Government action to minimize NTMs would consolidate the considerable progress already made in joining the WTO and signing ATIGA, bring Lao PDR into line with its neighbours, reduce informal trade, simplify and speed up the import process, and ease the financial burden on the consumer. Integration with the global economy offers great benefits to traders and the whole population.

nical analysis into policy action.

The Government can take measures to address these constraints and ensure that Lao PDR is better placed to reap the benefits of deeper integration in the global economy.

One action would be a regulatory impact assessment of import licenses and their associated fees. This would review how – and how often – fees are collected, and allow a reduction in the administrative burden faced by the trading community when applying for licenses. This could be followed up by a

ເສີມຂະຫຍາຍ
ການເຊື່ອມໂຍງລະຫ່ວາງ
ບໍລິການ ແລະ ຂະແໜງ
ອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງ
ຢູ່ໃນ ສປປ ລາວ

ຂະແໜງບໍລິການ ແມ່ນເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງລະບົບເສດຖະກິດທີ່ຜະລິດສິນຄ້າທີ່ບໍ່ມີຕົວຕົນ ຊຶ່ງມີຄວາມສໍາຄັນຕໍ່ການຍົກລະດັບຄວາມສາມາດໃນການແຂ່ງຂັນຂອງທຸກຂະແໜງການ, ຍົກສູງການຂະຫຍາຍຕົວ ແລະ ສ້າງວຽກເຮັດງານທຳທີ່ດີ ແລະ ມີຄຸນນະພາບ. ຂະແໜງດັ່ງກ່າວສ້າງການປະກອບສ່ວນ ທີ່ສໍາຄັນຢູ່ໃນຄວາມສາມາດໃນການ ແຂ່ງຂັນຂອງ ສປປ ລາວ ໃນຕະຫຼາດໂລກ.

ໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວ ຄວາມສໍາຄັນຂອງຂະແໜງບໍລິການຈະນັບມື້ນັບເພີ່ມຂຶ້ນຕາມການຂະຫຍາຍຕົວຂອງເສດຖະກິດ. ຂະແໜງນີ້ມີສອງບົດບາດທີ່ສໍາຄັນໄດ້ແກ່: ສ້າງຊ່ອງທາງໃຫ້ການສົ່ງອອກມີຄວາມຫຼາກຫຼາຍ ແລະ ມີການຂະຫຍາຍຕົວ, ແລະ ສະໜອງອົງປະກອບຂອງການຜະລິດໃຫ້ກັບຂະແໜງອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງອື່ນໆໃນລະບົບເສດຖະກິດ.

ໃນຂະນະທີ່ຂະແໜງບໍລິການຂອງ ສປປ ລາວ ໄດ້ກາຍມາເປັນຂະແໜງການທີ່ປະກອບສ່ວນຫຼາຍທີ່ສຸດໃຫ້ແກ່ຍອດລວມຜະລິດຕະພັນພາຍໃນ ຫຼື GDP (ຊຶ່ງກວມເອົາ 41% ໃນປີ 2014), ມັນຍັງບໍ່ທັນບັນລຸທ່າແຮງທັງໝົດເທື່ອ ແລະ ເຫັນວ່າຍັງຄົງມີຂະໜາດນ້ອຍກວ່າຖ້າທຽບກັບປະເທດອື່ນໆ. ການຂະຫຍາຍຕົວຂອງຂະແໜງບໍລິການຂອງລາວຊຶ່ງມີລະດັບສູງແຕ່ພັດຍັງຂາດຄວາມຫຼາກຫຼາຍ ແລະ ຍັງເຕົ້າໂຮມຢູ່ແຕ່ສະເພາະຂົງເຂດເກົ່າ ຊຶ່ງລວມມີການເດີນທາງ ແລະ ການທ່ອງທ່ຽວ. ການເຕົ້າໂຮມແບບນີ້ມີແຕ່ຈະເຮັດໃຫ້ລະບົບເສດຖະກິດມີຄວາມສ່ຽງຕໍ່ການຖືກກະທົບຈາກການຕົກຕໍ່າຂອງຂະແໜງການ.

ໂດຍປົກກະຕິແລ້ວບໍລິສັດຕ່າງໆຢູ່ໃນຂະແໜງບໍລິການເປັນຜູ້ສະໜອງອົງປະກອບຂອງການຜະລິດຕົ້ນຕໍທີ່ສໍາຄັນໃຫ້ກັບບັນດາຂະແໜງການອື່ນໆໂດຍສະເພາະຂະແໜງອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ການປະກອບສ່ວນຂອງ

ຂະແໜງບໍລິການທີ່ມີຕໍ່ການສົ່ງອອກທັງໝົດຂອງລາວແມ່ນກວມເອົາ 21%, ແຕ່ການປະກອບສ່ວນຂອງຂະແໜງບໍລິການທີ່ທັນສະໄໝ (ເຊັ່ນ: ດ້ານທຸລະກິດ, ດ້ານການເງິນ, ດ້ານປະກັນໄພ, ດ້ານຂໍ້ມູນຂ່າວສານ, ແຜນງານດ້ານເຕັກໂນໂລຢີ ແລະ ການສື່ສານ) ແມ່ນຍັງໜ້ອຍຫຼາຍ. ຍົກຕົວຢ່າງ: ການບໍລິການດ້ານການເງິນ ແລະ ດ້ານໂທລະຄົມມະນາຄົມກວມເອົາພຽງແຕ່ 3% ຂອງອົງປະກອບຂອງການບໍລິການທັງໝົດທີ່ມີໃຫ້ກັບຂະແໜງອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງຊຶ່ງອາດກິດຂວາງການເຮັດໃຫ້ມີຄວາມຫຼາກຫຼາຍ ແລະ ການຍົກລະດັບອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງ ແລະ ຈຳກັດການເພີ່ມຂຶ້ນຂອງມູນຄ່າຂອງຂະແໜງອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງ.

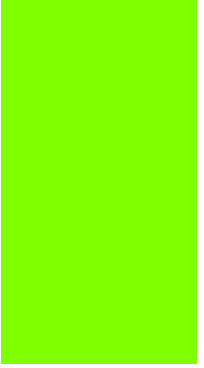
ການບໍລິການໃນ ສປປ ລາວ ໄດ້ປະກອບສ່ວນປະມານ 28% ຂອງອົງປະກອບຂອງການຜະລິດທີ່ມີມູນຄ່າເພີ່ມຂອງລະບົບເສດຖະກິດໃນປີ2011,ທຽບກັບບັນດາປະເທດເທົ່າທຽມກັບການປະກອບສ່ວນຈາກຂະແໜງບໍລິການມີເຖິງ 40% ຫຼື ຫຼາຍກວ່າ. ການປະກອບສ່ວນຂອງຂະແໜງການຕົ້ນຕໍຂອງ ສປປ ລາວ (ລວມມີຂະແໜງກະສິກຳ, ພະລັງງານ ແລະ ບໍ່ແຮ່) ໄດ້ປະກອບສ່ວນ 68% ຂອງອົງປະກອບຂອງການຜະລິດທີ່ສະໜອງຢູ່ພາຍໃນປະເທດ, ໃນຂະນະທີ່ຂະແໜງອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງປະກອບສ່ວນໄດ້ພຽງ 6% ເທົ່ານັ້ນ.

ການສະໜອງການບໍລິການທີ່ບໍ່ພຽງພໍນີ້ ປຽບຄືກັນກັບພາສີອາກອນ ຕໍ່ກັບການຜະລິດສິນຄ້າທີ່ຕ້ອງໄດ້ນຳໃຊ້ການບໍລິການດັ່ງກ່າວ. ການຄົ້ນຄວ້າວິໄຈໄດ້ ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າການຂົນສົ່ງທີ່ຂາດຄຸນນະພາບ ແລະ ການບໍລິການດ້ານໄຟຟ້າ ແມ່ນປັດໄຈທີ່ຖ່ວງດຶງປະສິດທິພາບໃນການດຳເນີນງານຂອງບໍລິສັດທຸລະກິດຂອງລາວ. ການເຂົ້າເຖິງການບໍລິການດ້ານການເງິນທີ່ບໍ່ພຽງພໍ ຍັງສ້າງຜົນກະທົບດ້ານລົບຕໍ່ອັດຕາການຜະລິດ.

ການແກ້ໄຂບັນຫາ: ຂໍ້ສະເໜີ ແນະນຳດ້ານນະໂຍບາຍ

ສປປ ລາວ ສາມາດ ປັບປຸງນະໂຍບາຍ ເພື່ອຍົກລະດັບຄວາມສາມາດໃນການແຂ່ງຂັນ, ຫຼຸດຜ່ອນລະບຽບການທີ່ບໍ່ມີປະໂຫຍດ, ຊຸກຍູ້ການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງສາກົນ, ເສີມສ້າງທັກສະໃນລະດັບບຸກຄົນ ແລະ ລະດັບບໍລິສັດທຸລະກິດ ແລະ ລົງທຶນທັງໃນລະບົບໂຄງລ່າງພື້ນຖານຂະໜາດໜັກ ແລະ ເປົ້າ ເພື່ອອຳນວຍຄວາມສະດວກໃຫ້ແກ່ການພັດທະນາຂະແໜງບໍລິການ.

ປັດໄຈສຳຄັນໃນການປ່ຽນແປງນີ້ ແມ່ນ ສປປ ລາວ ກຳລັງຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຂໍ້ຕົກລົງທົ່ວໄປວ່າດ້ວຍການຄ້າຂອງອົງການການຄ້າໂລກ (WTO) ແລະ ກອບຂໍ້ຕົກລົງວ່າດ້ວຍການບໍລິການຂອງອາຊຽນ (AFAS) ເຊິ່ງໄດ້ຮັບການອອກແບບມາສຳລັບການເປີດເສລີດ້ານການຄ້າ ແລະ ການລົງທຶນສຳລັບການໃຫ້ບໍລິການ. ຍົກຕົວຢ່າງ: ມາດຕະການຕ່າງໆເພື່ອເປີດກວ້າງຂະແໜງບໍລິການ ແລະ ສົ່ງເສີມການຂະຫຍາຍຕົວດ້ານການຄ້າ ລວມທັງພັນທະສັນຍາກ່ຽວກັບດ້ານການເງິນ ແລະ ດ້ານໂທລະຄົມ ຂອງຂໍ້ຕົກລົງທົ່ວໄປວ່າດ້ວຍການຄ້າດ້ານການບໍລິການຂອງອົງການການຄ້າໂລກ (GATS) ແລະ ເພື່ອພິຈາລະນາເພີ່ມເຕີມກ່ຽວກັບການເປີດກວ້າງພາກສ່ວນການຈຳໜ່າຍສິນຄ້າ ແລະ ການຂາຍຍ່ອຍທີ່ມີຢູ່ໃນຂໍ້ຕົກລົງ. ມາດຕະການອື່ນໆອາດລວມເຖິງການຜ່ອນຜັນຂໍ້ຈຳກັດ ທີ່ມີຕໍ່ບໍລິສັດຕ່າງປະເທດໃນການເຂົ້າຮ່ວມໃນກິດຈະກຳດ້ານການທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຂັ້ນຕອນການອອກໃບອະນຸຍາດຂົນສົ່ງສະດວກສະບາຍຫຼາຍຂຶ້ນ. ການເຮັດໃຫ້ພັນທະດ້ານການເປີດເສລີໃນລະດັບພາກພື້ນພາຍໃຕ້ AFAS ສອດຄ່ອງກັບ GATS ຍັງຈະສາມາດຊ່ວຍສົ່ງເສີມການເຊື່ອມໂຍງການບໍລິການໃນລະດັບພາກພື້ນ, ສາມາດສ້າງຕັ້ງ

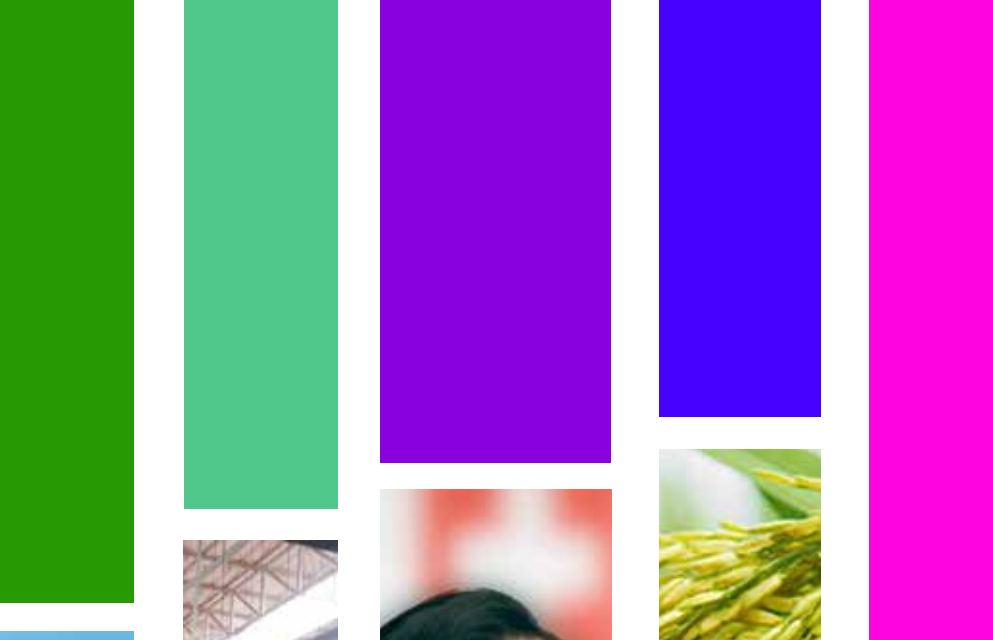

ຮູບແບບທີ່ມີທ່າແຮງສຳລັບການເຊື່ອມໂຍງທີ່ກວ້າງຂວາງຂຶ້ນ ເຂົ້າສູ່ຕະຫຼາດໂລກໂດຍຜ່ານຍຸດທະສາດການເຈລະຈາທີ່ມີປະສິດທິພາບຂຶ້ນ.

ຈະສາມາດເຫັນໄດ້ງ່າຍຂຶ້ນເຖິງຜົນປະໂຫຍດທີ່ຈະໄດ້ຮັບຈາກການເປີດກວ້າງການຄ້າ ແລະ ການລົງທຶນ ເມື່ອມີສະພາບແວດລ້ອມດ້ານລະບຽບການ ທີ່ມີຄວາມໂປ່ງໃສ, ສາມາດຄາດຄະເນໄດ້ແລະ ອຳນວຍຄວາມສະດວກ. ສິ່ງນີ້ສາມາດເຫັນໄດ້ໃນພັນທະຂອງ ສປປ ລາວ ໃນການປະຕິຮູບດ້ານລະບຽບການຢ່າງຈິງຈັງ

ຂອງຂະແໜງການໂທລະຄົມມະນາຄົມ ເຊິ່ງຖືກອອກແບບມາເພື່ອສ້າງໂຄງປະກອບຂອງແຜນງານທີ່ສອດຄ່ອງກັບເອກະສານອ້າງອີງຂອງອົງການການຄ້າໂລກວ່າດ້ວຍວຽກງານໂທລະຄົມມະນາຄົມ ລວມເຖິງການເຂົ້າເຖິງ ແລະ ການນຳໃຊ້ໂຄງລ່າງພື້ນຖານດ້ານໂທລະຄົມມະນາຄົມ, ໜ່ວຍງານດ້ານລະບຽບການທີ່ເປັນເອກະລາດ ແລະ ກົດລະບຽບວ່າດ້ວຍການແຂ່ງຂັນ.

ສຳລັບການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດການປະຕິຮູບຂະແໜງບໍລິການຢ່າງຖືກຕ້ອງ

ເໝາະສົມ ຈຳເປັນຕ້ອງມອບສິດອຳນາດ ພ້ອມກັບງົບປະມານທີ່ພຽງພໍ ແລະ ບຸກຄະ ລາກອນທີ່ມີຄວາມສາມາດ ໃຫ້ກັບພາກ ສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ. ຄູ່ມືແນະນຳທີ່ໃຊ້ງານ ໄດ້ຖ່າຍກ່ຽວກັບການອອກລະບຽບການໃໝ່ ຈະຊ່ວຍສ້າງຄວາມເຂົ້າໃຈຮ່ວມກັນກ່ຽວກັບ ລະບຽບການຕ່າງໆ ໃຫ້ກັບບັນດາພະນັກ ງານ ແລະ ປະຊາຊົນທົ່ວໄປ ແລະ ຍັງສະ ຫັບສະໜູນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດທີ່ມີຄວາມ ໂປ່ງໃສ.

ໃນໄລຍະຜ່ານມາ ເຫັນວ່າການ ຂາດແຮງງານທີ່ມີທັກສະໃນບັນດາບໍລິສັດ

ທຸລະກິດຂອງລາວ ແມ່ນເປັນອຸປະສັກສຳ ຄັນ, ດັ່ງນັ້ນ ຈຶ່ງມີຄວາມຈຳເປັນໃນການ ສ້າງທັກສະ ແລະ ຄວາມສາມາດໃຫ້ແກ່ ບຸກຄະລາກອນ ຖ້າຫາກວ່າປະເທດລາວ ຈະກ້າວໄປສູ່ຂະແໜງບໍລິການ ແລະ ຂະ ແໜງອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງ ທີ່ມີຄວາມຊັບ ຊ້ອນຫຼາຍຂຶ້ນ. ຍົກຕົວຢ່າງ: ເພື່ອຍົກລະ ດັບຂະແໜງການຕຳແຜ່ນ ແລະ ຂະແໜງ ຕັດຫຍິບ ບໍລິສັດທຸລະກິດຈຳເປັນຕ້ອງມີ ກຳລັງແຮງງານທີ່ສາມາດອອກແບບ, ເຮັດ ບັນຊີ ແລະ ການຕະຫຼາດ. ນະໂຍບາຍທີ່ ເປັນເປົ້າໝາຍໃນໄລຍະຍາວ ແມ່ນເພື່ອ

ສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ແກ່ການສຶກສາ ຂຶ້ນພື້ນຖານ, ປະຕິຮູບຫຼັກສູດທີ່ຕອບສະ ໜອງກັບຄວາມຕ້ອງການຂອງຕະຫຼາດ ແລະ ເຮັດໃຫ້ການຝຶກອົບຮົມວິຊາຊີບ ສອດຄ່ອງກັບຄວາມຕ້ອງການຂອງພາກ ເອກະຊົນ ທັງໝົດທີ່ກ່າວມາລ້ວນແຕ່ມີ ຄວາມສຳຄັນ. ສຳລັບໄລຍະສັ້ນ ການອຳ ນວຍຄວາມສະດວກໃນການນຳເຂົ້າແຮງ ງານຕ່າງປະເທດ ທີ່ມີທັກສະທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ສາມາດຫຼຸດຜ່ອນຂໍ້ຈຳກັດບາງປະການ.

ທ້າຍທີ່ສຸດ, ຈຳເປັນຕ້ອງມີການ ລົງທຶນທັງໃນດ້ານໂຄງລ່າງພື້ນຖານຂະ ໜາດໜັກ ແລະ ໃນດ້ານໂຄງລ່າງພື້ນຖານ ຂະໜາດເບົາ, ໂດຍສະເພາະແມ່ນໃນຂະ ແໜງການຂົນສົ່ງ ແລະ ພະລັງງານລວມ ທັງຂະແໜງໄຟຟ້າ, ນໍ້າ ແລະ ການເຊື່ອມ ຕໍ່ອິນເຕີເນັດ.

ຕາໜ່າງເສັ້ນທາງໃນການຄົມ ມະນາຄົມທີ່ໄດ້ຮັບການປັບປຸງໃຫ້ດີຂຶ້ນ ແມ່ນມີຄວາມສຳຄັນ ໃນການຫຼຸດຜ່ອນຕົ້ນ ທຶນໃນການຂົນສົ່ງຂອງພາກທຸລະກິດ ແລະ ຈຳເປັນຕ້ອງມີການເສີມຂະຫຍາຍ ຕາໜ່າງດ້ານພະລັງງານ ເພື່ອຮັບປະກັນ ກະແສໄຟຟ້າທີ່ໝັ້ນຄົງ. ການປັບປຸງການ ເຊື່ອມຕໍ່ອິນເຕີເນັດ ແລະ ລົບລ້າງອາກອນ ຟຸມເພືອຍດ້ານອິນເຕີເນັດ ຈະຊ່ວຍສ້າງ ສະພາບແວດລ້ອມທີ່ດີໃຫ້ກັບຜູ້ປະກອບ ການດ້ານອິນເຕີເນັດທັງພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງ ປະເທດໃຫ້ສາມາດແຂ່ງຂັນ ແລະ ປັບປຸງ ປະສິດທິພາບການໃຫ້ບໍລິການ ໃຫ້ນັບມື້ ນັບດີຂຶ້ນ.

ສປປລາວໄດ້ຮັບຮອງເອົາບັນດາ ນະໂຍບາຍ ແລະ ລະບຽບການຕ່າງໆ ທີ່ ສອດຄ່ອງກັບພັນທະສັນຍາ ຕໍ່ອົງການ ການຄ້າໂລກ ແລະ ອາຊຽນ, ຊຶ່ງຊ່ວຍໃຫ້ ສາມາດຍົກສູງຂະແໜງບໍລິການຂອງລາວ ແລະ ຊ່ວຍປະກອບສ່ວນໃຫ້ແກ່ຂະແໜງ ອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງຢ່າງມີປະສິດທິພາບ ຫຼາຍຂຶ້ນ. ຜົນກະທົບຂອງຕ່ອງໂສ້ດ້ານບວກ ຈະລວມເຖິງຄວາມສາມາດດ້ານການແຂ່ງຂັນ ຂອງລາວທີ່ເພີ່ມຂຶ້ນຢູ່ໃນຕະຫຼາດພາກພື້ນ ແລະ ຢູ່ໃນຕະຫຼາດໂລກຊຶ່ງເປັນປະໂຫຍດ ຕໍ່ເສດຖະກິດແລະ ແຮງງານຂອງປະເທດ.

Enhancing the Links between Services and Manufacturing in Lao PDR

The service sector – the portion of the economy that produces intangible goods – is critical to raising the competitiveness of the entire, boosting growth and creating better quality jobs. It makes a crucial contribution to Lao PDR's competitiveness in global markets.

The importance of the service sector generally increases as the economy grows. It plays two complementary roles – creating an avenue for export diversification and growth, and providing inputs into other productive sectors of the economy.

While Lao PDR's service sector has become the largest contributor to GDP (reaching 41% in 2014), it has not reached its full potential and remains smaller than those of comparable countries. The considerable growth in Lao services has not

been matched by diversification, and they remain concentrated in traditional areas, including transport and travel. This adds to the economy's vulnerability to sector-specific shocks.

Normally, firms in the service sector are important suppliers of intermediate inputs to other sectors, especially manufacturing. However, while the contribution of services to total Lao exports stands at 21%, the contribution of modern services (such as business, financial, insurance, and information, communication and technology schemes) is very small. For example, financial and telecommunications services represent only 3% of total service inputs to manufacturing, which may inhibit diversification and upgrading in manufacturing and constrain increases in the value of the manufacturing sector.

Services in Lao PDR contributed about 28% of the economy's added-value inputs in 2011, compared to the 40% or more contributions of service sectors in peer countries. Its primary sector contributions (including agriculture, energy and minerals) contributed 68% of domestically supplied inputs, while manufacturing contributed only 6%.

This inadequate supply of services acts as a tax on the production of goods that use them.

Research has shown that poor quality transport and electricity services are a particular drag on the performance of Lao firms. Inadequate access to financial services also has a negative impact on productivity.

Solving the Problem: Policy Recommendation

Lao PDR can make changes in policy to increase competition, reduce unhelpful regulation, enable foreign participation, build skills at individual and firm level, and invest in hard and soft infrastructure to enable the development of the service sector.

Key to this change is Lao PDR's ongoing implementation of WTO and ASEAN Framework Agreement on Services

(AFAS) commitments, which are designed to ensure a liberalized trade and investment regime for services. For example, measures to open up the service sector and enhance trade growth include meeting commitments on the finance and telecom segments of the WTO General Agreement on Trade in Services (GATS), and to further consider opening up the distribution and retail segments of the Agreement. Other measures could include relaxing restrictions on foreign firms participating in tourism activities, and making transportation licensing procedures more flexible. Making the regional liberalization commitments under AFAS compatible with GATS would also help the regional integration of services, forming a potential platform for wider integration into the global marketplace through more effective negotiation strategies.

It is easier to realize the potential benefits of more open trade and investment when an en-

abling, transparent and predictable regulatory environment is in place. This can be seen in Lao PDR's commitment to ambitious regulatory reform of the telecommunications sector, which is designed to create a framework in line with the WTO Telecom Reference Paper,

Finally, investment is needed in both hard and soft infrastructure, particularly in transport and energy, including electricity, water and internet connectivity. An improved road network is vital to reducing firms' transport costs, and the energy grid needs to be strengthened to ensure stable supply. Improved internet connectivity and removing the luxury tax on the internet will enable domestic and foreign internet providers to compete on a level playing field and improve performance.

covering access and use of the telecom infrastructure, an independent regulatory body and rules on competition.

For service sector reform to be implemented properly, the relevant agencies must be empowered with adequate budgets and capable personnel. User-friendly guidelines on new legislation would also help a common understanding of the regulations among both officials and the public, and support transparent implementation.

Lao firms have identified the lack of skilled workers as a serious constraint, so it is essential to build up skills and capacity if the country is to move into more sophisticated services and manufacturing production.

For example, in order to upgrade in textiles and garments, firms need a workforce that can undertake original design, accounting activities and marketing. Targeted, long-term policies to strengthen basic education, reform curricula to meet market demand, and align vocational training with private sector needs, are crucial. In the short term, facilitating the entry of foreigners with relevant skills could alleviate some of these constraints.

Lao PDR is well placed to adopt policies and regulations to bring it into line with its WTO and ASEAN commitments have the potential to boost the Lao service sector and enable it to contribute more effectively to manufacturing. The positive knock-on effects would include a more competitive Lao presence in regional and world markets and benefits for the economy and workforce.

ຄວາມກ້າວໜ້າ ໃນຂະແໜງການ ໂທລະຄົມມະນາຄົມຂອງລາວ

ສປປລາວໄດ້ມີຄວາມຄືບໜ້າເປັນຢ່າງດີໃນການປະຕິຮູບດ້ານເສດຖະກິດໃນຊຸມປີຜ່ານມາ ແລະ ກຳລັງຕັ້ງໜ້າດຳເນີນການເຊື່ອມໂຍງເຂົ້າສູ່ຕະຫຼາດໃນພາກພື້ນອາຊີຕາເວັນອອກສຽງໃຕ້ ແລະ ໃນທົ່ວໂລກ. ການບັນລຸການເຊື່ອມໂຍງກັບອາຊຽນ ແລະ ການເຂົ້າເປັນສະມາຊິກ ຂອງອົງການການຄ້າໂລກ (WTO) ຢ່າງສົມບູນ ແມ່ນເປັນບາດກ້າວຫຼັກໝາຍສຳຄັນ ໃນການຂະຫຍາຍສາຍພົວພັນດ້ານເສດຖະກິດ ແລະ ການສົ່ງເສີມການລົງທຶນ ແລະ ການພັດທະນາພາຍໃນປະເທດ.

ປັດໄຈໃນການບັນລຸການເຊື່ອມໂຍງຕໍ່ໄປ ຈະແມ່ນການປະຕິຮູບຂະແໜງໂທລະຄົມມະນາຄົມ. ການແກ້ໄຂຊ່ອງຫວ່າງດ້ານລະບຽບການ ແລະ ດ້ານນິຕິກຳ ເພື່ອປະຕິບັດໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບມາດຕະຖານຂອງອົງການການຄ້າໂລກ (WTO) ຈະເພີ່ມຄວາມໝັ້ນໃຈໃຫ້ແກ່ນັກລົງທຶນ ແລະ ຜູ້ປະກອບການໃນຕະຫຼາດ ຢູ່ ສປປລາວ ແລະ ສາມາດຮັບປະກັນການຂະຫຍາຍຕົວໃນອະນາຄົດ ທີ່ມີປະສິດທິຜົນ ແລະ ຍຸຕິທຳ ຢູ່ໃນຂະແໜງການ.

ຂະແໜງໂທລະຄົມມະນາຄົມ ແມ່ນອຸດສາຫະກຳໜຶ່ງທີ່ມີຄວາມສຳຄັນ ຢູ່ໃນ ສປປ ລາວ ຊຶ່ງສາມາດສ້າງຜົນປະໂຫຍດອັນໃຫຍ່ຫຼວງທັງດ້ານເສດຖະກິດ ແລະ ດ້ານສັງຄົມໃຫ້ແກ່ປະເທດ. ພ້ອມທັງປະກອບສ່ວນໂດຍກົງໃຫ້ແກ່ລະບົບເສດຖະກິດ ແລະ ອຳນວຍຄວາມສະ

ດວກໃຫ້ແກ່ການຂະຫຍາຍຕົວຢູ່ໃນຂະແໜງການອື່ນໆ, ຂະແໜງການນີ້ຍັງຊ່ວຍໃຫ້ປະຊາຊົນລາວສາມາດເຊື່ອມຕໍ່ຊຶ່ງກັນແລະກັນ ແລະ ເຊື່ອມຕໍ່ກັບພາກສ່ວນອື່ນຂອງໂລກ. ການໃຫ້ບໍລິການດ້ານຄົມມະນາຄົມທີ່ມີຄຸນນະພາບຈະຊ່ວຍເພີ່ມທະວີກຳລັງການຜະລິດ ແລະ ຄວາມສາມາດໃນການແຂ່ງຂັນ, ພັດທະນາການຄ້າ, ຂະຫຍາຍການລົງທຶນຈາກຕ່າງປະເທດໂດຍກົງ, ເພີ່ມການຂະຫຍາຍຕົວດ້ານເສດຖະກິດ, ເພີ່ມການຈ້າງງານ ແລະ ເພີ່ມລາຍຮັບຕໍ່ຫົວຄົນ (GDP) ໃຫ້ນັບມື້ນັບສູງຂຶ້ນ.

ການປະຕິບັດສອດຄ່ອງກັບມາດຕະຖານຂອງອົງການການຄ້າໂລກ (WTO) ສ້າງໂອກາດໃຫ້ແກ່ ສປປ ລາວ ເພື່ອພັດທະນາໂຄງປະກອບດ້ານລະບຽບການ ຊຶ່ງຈະຊ່ວຍປັບປຸງປະສິດທິພາບ ແລະ ການ

ໃຫ້ບໍລິການຂອງຂະແໜງການໂທລະຄົມມະນາຄົມ ໃຫ້ນັບມື້ນັບດີຂຶ້ນ ໃນຂອບເຂດທົ່ວປະເທດ. ຂອບເຂດໃນການປັບປຸງດ້ານປະສິດທິພາບ ແລະ ການເຈາະຕະຫຼາດ ສໍາລັບຂະແໜງບໍລິການດ້ານໂທລະຄົມມະນາຄົມຂອງລາວ ແມ່ນໃຫ້ເທົ່າທຽມກັບຄູ່ຮ່ວມການຄ້າໃນພາກພື້ນ. ຈະເປັນການດີ ຖ້າວ່າເຄືອຂ່າຍແບບບໍ່ມີສາຍດັ່ງທີ່ກຳລັງນໍາໃຊ້ຢູ່ໃນບັນດາປະເທດທີ່ພັດທະນາແລ້ວ ສາມາດຊ່ວຍໃຫ້ ສປປ ລາວ ບັນລຸການຂະຫຍາຍຕົວໃນດ້ານປະສິດທິພາບໄດ້ຢ່າງໄວວາ.

ໃນໄລຍະຜ່ານມາ, ກະຊວງອຸດສາຫະກຳ ແລະ ການຄ້າ ໄດ້ດຳເນີນການເພື່ອລະບຸຊ່ອງຫວ່າງຫຼັກທີ່ມີຢູ່ໃນກົດໝາຍ ແລະ ລະບຽບການຕ່າງໆຢູ່ໃນປະຈຸບັນ ຊຶ່ງເປັນສິ່ງກົດຂວາງການປະຕິບັດໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບ ມາດຕະຖານຂອງອົງການ ການຄ້າໂລກຢ່າງຄົບຖ້ວນ ຢູ່ໃນຂະແໜງການນີ້. ນອກຈາກນັ້ນ ຍັງສາມາດຊອກເຫັນຂົງເຂດອື່ນທີ່ຍັງສາມາດປັບປຸງໄດ້ຕື່ມອີກ ເພື່ອສ້າງຄວາມແນ່ນອນໃຫ້ກັບຜູ້ໃຫ້ບໍລິການດ້ານໂທລະຄົມມະນາຄົມແລະຜູ້ເຂົ້າ

ຮ່ວມອື່ນໆອີກຢູ່ໃນຕະຫຼາດ ແລະ ເພື່ອສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ແກ່ພັນທະສັນຍາຂອງລັດຖະບານ ໃນຂັ້ນຕອນການປະຕິຮູບ.

ລະບຽບການຕົ້ນຕໍສ່ວນໃຫຍ່ ເພື່ອຈະປະຕິບັດໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບອົງການການຄ້າໂລກ (WTO) ແມ່ນມີຢູ່ແລ້ວ. ຂັ້ນຕອນຕໍ່ໄປແມ່ນການສ້າງລະບຽບການ ແລະ ເຄື່ອງມືອື່ນໆ ເພື່ອສ້າງໂຄງປະກອບດ້ານລະບຽບການທີ່ສົມບູນແບບ ສໍາລັບຂະແໜງການ.

ສອງບຸລິມະສິດທີ່ສໍາຄັນຂອງລັດຖະບານແມ່ນ ການສ້າງຕັ້ງໜ່ວຍງານຄຸ້ມຄອງລະບຽບການດ້ານໂທລະຄົມມະນາຄົມ Telecommunications Regulatory Authority (TRA) ໃຫ້ເປັນຜູ້ວາງລະບຽບການຂອງຂະແໜງ ແລະ ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໂຄງປະກອບດ້ານການອອກໃບອະນຸຍາດ ເພື່ອອະນຸຍາດແກ່ຜູ້ໃຫ້ບໍລິການດ້ານໂທລະຄົມມະນາຄົມ. ການສ້າງຕັ້ງໜ່ວຍງານຄຸ້ມຄອງລະບຽບການດ້ານໂທລະຄົມມະນາຄົມ TRA ຜ່ານການອອກກົດໝາຍ ຫຼື ດໍາລັດແມ່ນເປັນປັດໄຈສໍາຄັນເພື່ອກໍານົດກອບເວລາ ແລະ ແຜນປະຕິບັດງານສໍາລັບມາດຕະການໃນການປະຕິບັດໃຫ້ສອດຄ່ອງ. ນອກຈາກນີ້, ຍັງຈໍາເປັນຕ້ອງໄດ້ສ້າງລະບຽບການຕ່າງຫາກ ເພື່ອພັດທະນາໂຄງປະກອບລະອຽດດ້ານການອອກໃບອະນຸຍາດ.

ໃນຂະນະທີ່ດໍາລັດປີ 2014 ວ່າດ້ວຍຄື້ນຄວາມຖີ່ວິທະຍຸ ແລະ ການພັດທະນາກົດໝາຍວ່າດ້ວຍການແຂ່ງຂັນ ແລະ ດໍາລັດວ່າດ້ວຍການແຂ່ງຂັນທີ່ກໍາລັງດໍາເນີນການປັບປຸງຢູ່ໃນປະຈຸບັນແມ່ນມີຄວາມຄືບໜ້າໄປດ້ວຍດີ, ນອກຈາກນັ້ນ ແມ່ນຄວນພິຈາລະນານໍາໃຊ້ມາດຕະການອື່ນໆອີກເພື່ອໃຫ້ຂະແໜງການສາມາດປະຕິບັດສອດຄ່ອງກັບຫຼັກປະຕິບັດທີ່ດີ ຂອງສາກົນ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ລວມທັງການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດລະບຽບການດ້ານການເຊື່ອມຕໍ່ລະຫວ່າງເຄືອຂ່າຍ ແລະ ຫຼັກການໃນການໃຫ້ບໍລິການທີ່ສາມາດເຂົ້າເຖິງຄົນຈໍານວນຫຼາຍ.

Advances in the Lao Telecommunications Sector

Lao PDR has made significant progress in economic reform over recent years, and is working towards deeper integration with markets in Southeast Asia and the rest of the world. Achieving full integration with ASEAN and accession to the World Trade Organization (WTO) were landmark steps in furthering economic ties and encouraging domestic investment and development.

Key to achieving further integration will be reform of the telecommunications sector. Addressing legislative and regulatory gaps to meet WTO compliance standards will enhance market operator and investor

confidence in Lao PDR, and ensure fair and efficient future growth in the sector.

Telecommunications is a vital industry in Lao PDR that provides important economic and social benefits. As well as contributing directly to the economy and facilitating economic growth in other sectors, it allows Laotians to be connected with each other and the rest of the world. Better quality telecommunications services lead to increases in productivity and competitiveness, improved trade, increased foreign direct investment, greater economic growth, more employment and improved per capita GDP.

Gaining compliance with WTO standards gives Lao PDR an opportunity to develop a regulatory structure that enables improved telecommunications services and performance countrywide. There is scope for Lao PDR to improve its telecommunications service penetration and performance to match those found in its regional trading partners. Ideally, wireless networks such as those found in developed countries could help Lao PDR realize rapid growth in performance.

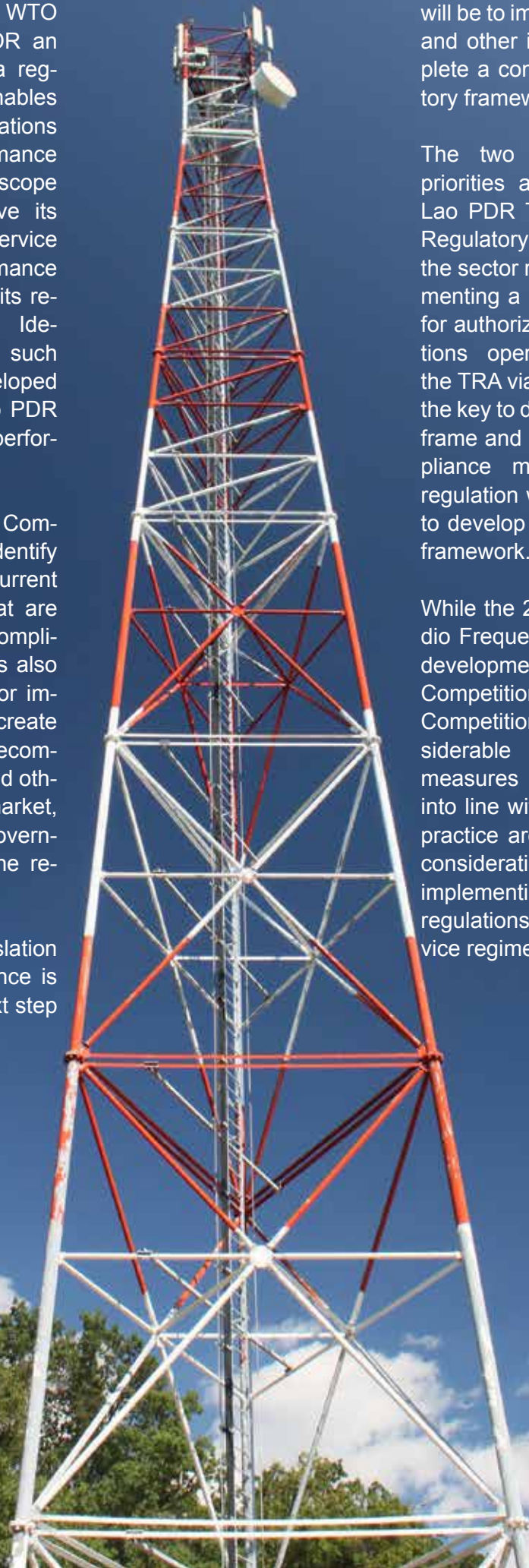
Ministry of Industry and Commerce has worked to identify key gaps in Lao PDR's current laws and regulations that are preventing full WTO compliance in this sector. It has also uncovered other areas for improvement in order to create greater certainty for telecommunications operators and other participants in the market, and to reinforce the Government's commitment to the reform process.

Most of the primary legislation to ensure WTO compliance is already in place. The next step

will be to implement regulations and other instruments to complete a comprehensive regulatory framework for the sector.

The two main Government priorities are establishing the Lao PDR Telecommunications Regulatory Authority (TRA) as the sector regulator, and implementing a licensing framework for authorizing telecommunications operators. Establishing the TRA via a Law or Decree is the key to determining the time-frame and action plan for compliance measures. Separate regulation will also be required to develop a detailed licensing framework.

While the 2014 Decree on Radio Frequency and the current development of the Law on Competition and Decree on Competition represent considerable progress, further measures to bring the sector into line with international best practice are recommended for consideration. These include implementing interconnection regulations and a universal service regime.

“ ຮ່ວມແຮງຮ່ວມໃຈ
ເພື່ອການພັດທະນາວຽກງານ
ຂະແໜງການຄ້າ ແລະ ພາກເອກະຊົນ

WORKING TOGETHER TO SUPPORT

Trade And Private
Sector Development ”

Trade *for* **D**evelopment
ກະຊວງອຸດສາຫະກຳ ແລະ ການຄ້າ
Ministry of Industry and Commerce-Lao PDR
www.t4dlaos.org

SUPPORTED BY

ວາລະສານການຄ້າລາວ

ກະຊວງອຸດສາຫະກຳ ແລະ ການຄ້າ
ກົມແຜນການ ແລະ ການຮ່ວມມື
ໜ່ວຍງານຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໂຄງການ

ຖະໜົນໂພນໄຊ, ຖ້ ປ.ບ 4107 ບະຄອນຫຼວງວຽງຈັນ, ສປປ ລາວ
ໂທ/ແຟັກ: (856 21) 413916, 453982
ອີເມວ: info@laosatf.org
ເວັບໄຊ: www.t4dlaos.org

Lao Trade Magazine

Ministry Of Industry and Commerce
Department of Planning and Cooperation
National Implementation Unit

Phonexay Road, P.O.Box: 4107, Vientiane, Lao PDR
Tel / Fax : (856 21) 413916, 453982
E-mail : info@laosatf.org
Website : www.t4dlaos.org